

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă națională de știință și chestiuni sociale

O victorie decisivă

— Achitarea lui Corneliu Zelea Codreanu —

Inalt, bine făcut, cu trăsăturile regulate, cu fruntea lată, cu privirea tăioasă și hotărâtă, Corneliu Zelea Codreanu intruchipează omul de acțiune, omul care știe să se sacrifice pentru izbânda unei idei.

De câte ori țara s'a găsit la impas, el, ostaș închinat binelui, n'a stat pe gânduri, nu și-a preocupat viața și a sărit întru apărarea ei. Voluntar pe front în timpul războiului cel mare, vajnic luptător naționalist în contra bolșevismului, atunci când se turnau tiparele consolidării noastre ca stat, dar mai ales sub drapelul „svasticei” când pericolul jidovesc a ajuns să pună la grea cumpănă existența noastră ca neam, — Corneliu Zelea Codreanu este chezașia cea mai bună, că generația nouă, cu asemenea conducători va și să corăspundă tuturor așteptărilor.

Procesul dela Turnu-Severin n'a fost un proces ca oricare altul, încadrat în articole seci de cod penal. A fost procesul întregului neam românesc conștient de menirea sa pe aceste plaiuri, pus în legitimă apărare față de invazia puhoiului jidovesc, care îl sapă la temelie și față de jidoviții nemernici, cari se vând pe un blid de linte. Prin fapta lui Corneliu Zelea Codreanu vorbea demnitatea țării. Alături de el stătea pe banca acuzării întreg neamul românesc.

Când a izbucnit acum doi ani mișcarea studentească, a fost prima ciocnire din marea luptă pentru desrobirea românismului. Oculă internațională, care pornise cu nesățioasă poftă la cucerirea acestei țări n'a cruțat deloc banul, această armă cumplită, ca să-și ducă la îndeplinire scopurile. Luptă începută cu mijloace ilegale a cunoscut curând victorie după victorie. Demnitatea națională redeșteptată prin jertfele generației tinere produsese panică în rândurile jidanilor și slugilor jidovite.

Cu indoită furie arginții lui Iuda s'au pus din nou pe lucru.

La un moment dat situația era gravă: cei slabi cădeau în fața banului jidovesc.

Atunci a venit gestul eroic al lui Corneliu Zelea Codreanu, care a dat un avertisment tuturor inconștienților. Aici este eroismul lui Corneliu Zelea Codreanu. Cu sacrificiul libertății sale a pus stavilă unui întreg sistem de corupție și abuzuri, care periclita existența noastră ca neam. S'a pus deacurmezișul unui drum rău și printr'o fericită încordare a arătat rădăciților drumul cel drept.

Mai rămânea acum de verificat dacă restul țării înțelege și aprobă pe eroul Codreanu.

Prin moartea lui Manciu se încheiasă cu un trecut învechit în rele. Țara, ea însăși, trebuia să afirme că vrea să înceapă o viață nouă.

De aceea dela un capăt la altul al țării, întreaga suflare românească urmărea cu înfrigurare desbaterile procesului dela Turnu-Severin.

Era o luptă crâncenă care se da.

Deoparte românismul care își afirmă cu înfiorare dreptul său la viață și la stăpânirea acestei țări pentru care s'au adus atâtea jertfe în decursul timpurilor; de alta străinii năvălitori și cozile de topor. Se fereau acești din urmă de grozăvia luptei. În câteva rânduri, în diverse părți ale țării, au încercat, așa cum se încearcă marea cu degetul, situația cea mai favorabilă pentru ei.

Ori unde ar fi ales locul, nișări nu s'ar fi găsit conștiința națională atât de întunecată, atât de jos căzută, încât să-și subscrie singură, sentința de moarte.

Cine a fost la Turnu-Severin în zilele procesului lui Corneliu Zelea Codreanu, acela și-a împropătat pulbera de rezistență pentru toată viața; și-a câștigat o neclintită încredere în izbânda finală.

Treceai din emoție în emoție. Păreai că trăești timpurile de splen-

doare ale entuziasmului strămoșesc. Era atâta viață românească strânsă în acest colț de țară și viața era trăită cu atâta înviorare, încât deabea acum simțea, înțelesul mândriei cu care strămoșii accentuau răspicat: sunt cetățean roman.

Și în acest oraș, în care un preot dintr'un oraș năpădit de lipitorile jidovești, din Moldova, spunea: „Sunt fericit c'am văzut un oraș românesc” parecă ar fi spus biblicele cuvinte: „Acum mântuește, Doamne, pe robul tău!” — grozăvia invaziei paraziților, în alte părți, și se amintea, tocmai prin contrastul lipsei lor, aici.

Lupta s'a dat din plin, și în cetatea Porților de Fer, românismul a repurtat cea mai mare victorie, victoria decisivă prin care s'a afirmat puterea de viață a neamului nostru.

Deoparte forțele s'au desfășurat puternice, pe față, conduse de generali, cari o viață întreagă și-au închinat-o pregătind generația tânără pentru această supremă încercare; de alta lucra pe sub ascuns oculă internațională, încercând să-și verse veninul prin cuvântul fățarnic al unui om, care întreagă viața lui n'a făcut altceva, decât muncă meschină de simbriaș în contra intereselor neamului.

Loviturile au curs nemiloase și repezi. S'au incolăcit tăioase ca sfârcurile unui biciu de foc, făcând pe jidani să scrâșnească de durere, rămânând adânc întipărite pe obraji inconstienților jidoviți.

Ziua de 26 Mai, ziua eliberării lui Corneliu Zelea Codreanu va rămâne deapururi zi de sărbătoare națională și de reculegere în continuarea luptei, care după această victorie decisivă se apropie de sfârșitul pe care-l așteptăm cu toții.

Iar în istoria redeșteptării naționale, Corneliu Zelea Codreanu își va avea locul său bine precizat.

IOAN ISTRATE

Din țara Moșilor năpăstuiți

Dacă este un ținut deosebit, de a cărui viață se leagă cele mai însemnate fapte din istoria milenară a neamului nostru, este de sigur țara Moșilor.

Acolo e leagănul Românilor: bogăția districtului aurifer din acea parte a fost, din vremea Dacilor, o ispită puternică, un punct de atracție pentru Romanii nesățioși de aur, a fost o Californie modernă.

Acolo după stabilirea domniei romane a pulsă o vigoasă viață economică romanizată. În legătură cu bunul trai acolo se va fi înstărit și înmulțit o populație nouă sub oblăduirea Romei cezariene în așa măsură, încât este foarte probabil că Munții Apuseni, mișunând de o lume transformată, cu mentalitate latină, vor fi format cel dintâi mare centru al românismului, de unde sporul de populație se va fi revărsat pe plaiurile încântătoare ale Ardealului și pe câmpiile mănoase de către Tisa. Acolo a trăit acel neam de oameni cu mintea ageră, cu simțirea înflăcărată, cumpătați în viața de toate zilele, muncitori și neînfrânți în lupta pentru existență, cari au știut să păstreze cea mai fidelă întipăritură a sufletului latin și să afirme cea mai dârăză voință de a trăi cum au apucat din moși-strămoși: ca Români adevărați. Spre a putea purta cu ei dealungul veacurilor comoara neprețuită a ființei naționale, au săvârșit fapte de al căror rod politic se bucură astăzi întreg neamul românesc.

Istoria știe povesti, că dela 1437 până la 1918 au făcut 10 revoluții ca să-și păstreze dreptul lor de stăpânire asupra pământului moștenit de la coloniștii romani; că ei au pornit mișcarea de la 1848 punând cu prețul sângelui chestiunea libertății naționale a întregului popor românesc de dincoace de Carpați; și că tot ei cel dintâi s'au ridicat ca un singur om în toamna anului 1918 spre a înlesni pătrunderea dorobanțului român în Ardealul ce-l aștepta de veacuri.

Această populație, numărând cam o jumătate milion de suflete, sâmburele etnic cel mai curat al neamului nostru, trăiește greu și din cauza situației geografice a ținutului și din cauza vitregiei timpurilor.

Așezați într-o regiune muntoasă și formând o masă compactă pe care Ungurii în curs de 1000 de ani nu au putut-o sparge necum fărâmiți, Moșii au trebuit să sufere acea politică maghiară mașteră de a-i ține

izolați în regiunile lor păduroase, în întuneric, în cea mai neagră sărăcie, în lipsă de orice ajutor și de comunicații cu restul țării.

Vremea de urgie a trecut. Trăim în România-Mare. S'au scurs 6 ani dela unire. Ne punem întrebarea: ce s'a făcut în țara Moșilor în acest timp față de populația cea mai oropsită sub Unguri, cea mai scumpă nouă, căreia îi datorim fără nici o rezervă întreaga noastră recunoștință pentru faptul de a fi ținut sus prin vâltoarea trecutului simțul demnității naționale și-a fi îmbărbătat atâtea generații prin pilda lor eroică?

Unei populațiuni tratată de secole cu cea mai revoltătoare vitregie, nu este suficient să-i spuie astăzi: mulțumește-te că s'a împlinit idealul național; acestea sunt vorbe goale pentru cine trăiește în suferință. Schimbarea regimului politic nu înseamnă decât foarte puțin pentru o lume, care din întunericul unei vieți mizerabile nu simte deosebirea între trecut și prezent.

Și astăzi Moșii stau tot izolați de restul țării. De legarea ținutului moșesc prin căi ferate cu împrejurimile, nici vorbă nu este: abia s'a început, în al VI-lea an al unirii, construirea unei șosele.

Și astăzi Moșii își cântă jalea lor din negurimea vremii:

„Munții noștri aur poartă“

„Și noi cerșim din poartă în poartă“

Băile de aur nu sunt ale populației autohtone, care muncește ca slugi la extragerea metalului prețios spre a intra, și astăzi tot în posesia streinilor, pe cari, dacă am fi mânuit cu pricepere și corectitudine arma tratatului de pace, i-am fi putut da afară și naționaliza cu fapta, nu cu vorbe viclene, acele întreprinderi. O goană pătimasă, pasibilă de cod penal, după îmbogățire fără muncă a cuprins pe toți politicienii României-Mari, împingându-i la transacțiuni vinovate cu foștii dușmani spre a acapara ceiace prin drept istoric și național aparține Moșilor. Iată ce scrie în această privință, marele luptător naționalist rămas sărac și dat la o parte în aceste vremuri de căpătuire a tuturor incapacităților pentru că este om de caracter, iată ce scrie în această privință dl Amos Frâncu, în memoriul adresat primului ministru, cu data de 22 Iulie 1924, referitor la întreaga problemă de ordin național a chestiunii moșilor:

„Între aceste acaparări ilegale re-

amintesc minele aurifere „12 apostoli“ lângă Brad, care formând proprietatea unor cetățeni germani, după lege și tratatele internaționale de pace trebuie să intre în stăpânirea Statului român, iar nu în stăpânirea ilegală a societății „Mica“, sub care s'au adăpostit un grup de oameni politici și bănci, reușind a înlătura sequestrul și a pune mâna pe cea mai bogată mină de aur de pe continent. Această acaparare s'a făcut în mod gratuit în urma faptului că guvernul trecut (Averescu) a permis în chip ilegal să se exporte aur frustându-se legea și păgubindu-se țara (în momentul când valuta noastră suferea și din cauza lipsei stocului de aur ca garanție a emisiunii noastre de hârtie monetă); iar întreprinderea s'a lăsat efectiv sub conducerea maiorului prusian care a funcționat la Comenduirea Pieții București în timpul ocupației, în așa condiții, că nu se plătesc cu lunile lucrătorii români și sunt împinși astfel la o stare de surescitare insuportabilă cum s'a convins și Asociația inginerilor români“.

În ce privește situația pădurilor din ținutul Moșilor, aceasta nu este mai îmbucurătoare. În loc să se facă actul de dreptate istorică, dând Moșilor munții Apuseni în proprietatea lor și îndrumându-i să le exploateze bogățiile prin cooperative de fapt și în fond românești, dându-le acei munți pe cari i-a cerut Avram Iancu în urma revoluției dela 1848 printr'un memoriu documentat înaintat împăratului habsburgic; sau cel puțin în loc să se aplice legea agrară până la măsura maximală, prevăzută de legiuitor, s'a creiat astăzi o situație așa de tulburătoare, din cauza nedreptăților comise, încât guvernul este adânc îngrijorat.

Toată lumea din Ardeal cunoaște modul cum s'a aplicat reforma agrară în ținutul Moșilor. A fost o practică revoltătoare, pătată de necinste și de sfidare a intereselor noastre permanente ca neam și ca Stat. Cu aur jidovesc s'au cumpărat conștiințe de români, cari ieșiți din rândurile poporului, aveau în virtutea legăturii imediate cu el datoria să-l apere ca funcționari de stat, ca membri în diferite comisii, ca judecători, avocați și parlamentari; iar nu pentru arginții lui Iuda să ia partea proprietarilor străini și a exploatatorilor jidani la praznicul istoric al împroprietării Moșilor cu pădurile ce li se cuveneau de veacuri.

Atrași de puterea aurului, mânuit

de jidani, s'au năpustit asupra bo-
gățiilor silvice din Munții Apuseni,
tot felul de aventurieri, politicieni
fără scrupule susținuți de la centru,
oameni fără meserii definite, rude și
protejați de ai puternicilor zilei s'au
năpustit la pomană, asigurându-și
garanțiile formale ale dreptului de
exploatare cu jandarmul la dispo-
ziție spre a despuia pe Moți de pa-
trimoniul lor strămosesc tocmai sub
regimul domniei românești, dela care
brava populație băstinașă aștepta
altceva decât călcarea legii în pa-
guba ei și în profitul jidanilor și ji-
doviților în anii de grație 1922—25.

Este revoltătoare metoda, expusă
de dl Amos Frâncu în memoriul său
mai sus menționat, metodă prin care
o seamă de vânduți și inconștienți,
români de baștină, au răstălmăcit,
cu rea credință, gras plătită, dispozițiile
legii agrare în aplicarea ei; cum au
lipsit pe Moți de dreptul de a fi
ascultați ca parte în judecată folo-
sindu-se de procedura perfidă de
a-i cita prin afișare cu termen scurt,
în loc de citare personală (sau în
alt mod dar cu cea mai largă pu-
blicitate efectivă), așa încât biata
populație oropsită, persecutată și bă-
tută de jandarmi, nu a putut lua
cunoștință de ziua judecării proce-
selor și astfel s'a văzut înaintea u-
nei sentințe definitive, ticluite fără
prezența lor, răpindu-le beneficiile
legii agrare.

Este meschină și demnă de dis-
preț politica de a amăgi în calitate
de miniștri nenorocita populație cu
făgăduințe neîmplinite, ca și cum
înălții demnitari ai statului nu și-ar
da seama că minciuna practică ca
metodă de guvernământ prăbușește
în dauna țării prestigiul autorității,
ca și cum nu și-ar da seama că
prin asemenea purtare se sfâșie în
sufletul curat al Moțului imaginea
aceia scumpă, simbolică, revărsând
încredere necondiționată, imaginea
Regelui desrobitor, care a făgăduit
solemn la Câmpeni că Munții Apu-
seni îi vor aparține, iar sfetnicii Ma-
jestății Sale au împiedicat să se îm-
plinească pe de a întregul și fără
zăbavă binefacerea cuvântului regal.
Iată, dl or politicieni, cari nu vă res-
pectați cuvântul dat, până unde pot
ajunge pustiirile morale ale politiciii
de promisiuni deșarte.

Fără a mai aminti mizeria econo-
mică, culturală, sanitară în care se
sbat Moții de la unire până astăzi,
mă mărginesc a invita pe cititorii
noștri să tragă concluzia asupra a-
devăratei situațiuni din următoarele
urgente măsuri pe cari le propune,

„Dlor jurați, dacă societatea noastră merge azi fără nici o directivă,
este din pricina felului cum este guvernată. Ai fost de acord cu noi, dle
procuror general, când ai spus că România trebuie să fie a Românilor; prin
aceasta ai cerut singur achitarea lui Corneliu Codreanu. Suntem aci într'un
proces istoric. Națiunea întreagă a venit în fața dv. ca să vă arate înalta
misiune și marea răspundere pe care o aveți azi. Ar fi o imposibilitate mo-
rală să dați un verdict de condamnare; ar fi o crimă pe conștiința jura-
ților din Mehedinți, ceea ce nu este de crezut și nu este de admis. Ați ob-
servat că nici un avocat nu s'a înscris, afară de Costaforu, pentru apă-
rarea părții civile. Acest act al întregului barou românesc și al baroului din
Mehedinți are o covârșitoare însemnătate.

A. C. CUZA. — (La procesul lui Corneliu Zelea Codreanu).

ca îndreptare Dl Amos Frâncu în
memoriul adresat primului ministru :

1. Anunțarea legii pentru recunoa-
șterea proprietății Moților conform
memorandului lui Avram Iancu și
expozeului meu de față.

2. Numirea unui comisar regal
pentru soluționarea întregului complex
de chestiuni economice, agrare și ad-
ministrative, indicate în acest me-
moriu.

3. Improprietărirea urgentă a Mo-
ților cu păduri și pășuni atât în do-
meniile Statului cât și în domeniile
privatilor mai ales Banffy, Urmanczy,
Tischler, Kemeny (Mănăștur) și „Că-
lățele“ cu eliminarea soc. exploata-
toare, în particular a societăților „Re-
gatul-Mare“, „Râul-alb“, „Călățele“
și a antreprenorilor prin exproprie-
rea integrală a terenurilor până la
cota maximală legală conform con-
cluziunilor din acest memoriu.

4. Amnestierea contravențiilor sil-
vice și suprimarea procedurilor pe-
nale în nex cu Reforma Agrară (Ră-
chișele, Fild, etc.).

5. Anchetarea imediată și repre-
siunea abuzurilor administrative și
jandarmerești cu permutarea orga-
nelor agrare, silvice, judecătorești și
jandarmerești, abuzive, nepregătite
ori străine.

6. Anunțarea creerii unui nou ju-
deț a Munților Apuseni și Zărand.

7. Intensificarea organizației coo-
perative și înființarea unei sucursale
a Băncii Naționale în Munții Apu-
seni, cu sferă lărgită pentru necesi-
tățile economice de acolo.

8. Insărcinarea Ministerului de
Război cu alimentarea în cost pro-
priu a Moților și cu depozite în
Gilău, Huedin, Câmpeni, Abrud,
Zlagna și Brad.

9. Înființarea de spitale pe lângă
Abrud și Huedin, cari vor fi a se
mări și în Gilău, Câmpeni, Zlagna
și Brad, înființarea de dispensarii
pe lângă fiecare secretariat, în frunte
cu medic român și aranjarea de e-
chipe volante în fiecare comună.

10. Stârpirea alcoolismului prin
măsuri sistematice, reducerea cârciu-

melor și revocarea licențelor date
agenților pansemitismului internațio-
nal (adică jidanilor).

11. Inzestrarea cu școli și biserici
a fiecărui sat, introducerea învăț-
mântului ambulant în cătunele res-
firate și crearea de școli miniere în
Abrud și Brad, de școli de industrie
de lemn și lăptării în centrele mai
importante cum sunt Câmpenii, Că-
lățele și Gilău.

12. Deschiderea liniilor de comu-
nicație, tren și șosele conform pro-
iectelor studiate și în particular a
liniilor de tren Abrud—Brad, Zlag-
na—Abrud și Câmpeni—Vascău, a-
tât pentru considerațiuni strategice
cât și economice și amenajarea tu-
turor șoselelor ce duc din Munți la
centrelor din vale.

13. Revocarea imediată a o do-
nanței Casei Pădurilor, prin care se
introduc munci silite contra lemnului
și pășunilor plătite și revocarea or-
donanței prin care se oprește a se
da lemn particularilor. Reducerea
tarifei silvice cu 50% ca și în tre-
cut pentru Moți.

14. Împlinirea desideratelor, cu
rezerva de sus a Comisiunii com-
puse din parlamentari și specialiști.

15. Primenirea întregului aparat
administrativ, judecătoresc, a sigu-
ranței publice, silvice și agrare, re-
organizând în prima linie Comitetul
Agrar, cu revocarea mandatului dlui
Petru Groza, incompatibil ca intere-
sant la societățile în conflict cu
Moții și întregirea cu membri cu-
noscători ai raporturilor transilvă-
nene“.

Dintre aceste soluții unele se pot
executa imediat. Simțul cuminenței
politice impune față de Moți o astfel
de purtare în viitor, în cât acești
nedreptățiți și oropsiți împinși la
desperare să nu iasă din cadrul le-
galității, luând drept exemplu atitu-
dinea „luminatului“ guvern, care a
călcat legea agrară spre a îmbogăți
câți-va jidani și a căpăta o haită
de jidoviți.

I. C. CĂTUNEANU

Profesor la Universitatea din Cluj

Mercenarul

Ziarele jidovești din Capitală auunță că soția lui Manciu ar fi găsit în fine un apărător...

Am primit acest articol după încheierea numărului trecut, astfel că nu l-am putut publica înaintea procesului dela Severin. Totuși pentru lecția usturătoare de moralitate publică ce conține îl publicăm în întregime:

În toate vremurile și în toate sbuciumările mai bune sau mai rele ale omenirii, s'a ivit *Mercenarul*: omul care și-a vândut conștiința și viața, pentru a lupta într'o cauză ce nu era a lui și pe care aproape niciodată nu a cunoscut'o.

Iar dacă în timpurile străvechi mercenarul își închiria înconștient brațul, *Mercenarul* de astăzi își vinde tot ce Dumnezeu a dăruit mai zeloasă omului: inteligență, talent, credință... *Mercenarul intelectual* — creatură perfidă și lipsită de devotament, răspundere și onoare — este cu atât mai periculos, cu cât își strecoară otrava ce i s'a încredințat în fundul unei pungi pline cu arginții lui Iuda, la lumina zilei, cu tânguire ori emfază, dar întotdeauna conștient de turburarea mincinoasă ce săvârșește.

În nenorocirea fără de seamă ce s'a abătut asupra capului blajinului copil al Moldovei *Corneliu Zelea Codreanu*, — dar ce zic? în nenorocirea plină de îngrijorări ce s'a abătut asupra unui întreg neam, ce și pierde, la cele patru vânturi blestemate ale vrăjmașilor, tot rostul ființei sale etnice, — nu se putea să nu apară, în ceasul cel mare al nădejdei supreme, canală fără de credință, umanitaristul fără de patrie, răsturnătorul de datini sfinte lăsate din părinți, — *Mercenarul*.

Căutat stăruitor prin toate colțurile obscure ale oculte instrăinate — arginții și-au regăsit în fine, în ajunul marelui proces, pe Iuda! Și a trebuit să-l dea tocmai Capitala României Intregite...

Mercenarul e la porțile Severinului și vine să păteze cu fapta lui infamă acest luminos oraș oltenesc,

care cu atâta vrednicie a știut să păstreze din patrimoniul nostru național, ce bruma se mai poate păstra.

Și *Mercenarul*, sfidând, îndrăznește să compare, ca reprezentat al părții civile, în fața Curții cu Jurați din Mihedinți și să ceară munca silnică pe viață pentru un tânăr student universitar.

Și acest *Mercenar* deochiat, îmbătrânit în rele, umanitaristul jidovimei, care de ani de zile, la București, se opinteste în mod criminal să năruie carul neamului românesc spre prăpastia înstrăinării, deci a pieirei, — orbit de cei 300,000 din bani ai trădărei, pe cari nici-un apărător cinstit al României încă sângerându nu s'a plecat să-i ridice, se face că nu înțelege mișelia în care fără rușine se avântă și se așează astăzi deacurmezișul curentului național impetuos, ce apără cu desnađejde,

ca o gardă din povești, fruntea tânărului student român *Corneliu Zelea Codreanu*.

În marea și nepătrunsa lor înțelepciune, popoarele au hotărât în totdeauna mai mult cu gestul, cu frumusețea gestului simbolic decât cu cuvântul și poporul românesc, prin solidaritatea ideală și spontană a avocaților lui, de pretutindeni, a pecetluit de mai'nainte patima de silnicie ce clocotește în acest impresionant și semnificativ proces.

Mare sau mic, bogat sau sărac, de luni de zile și deasupra tuturor tentațiilor interesate și nepermise, — niciun avocat român n'a oferit apărarea memoriei lui Manciu.

...*Mercenarul* e la porțile voastre, Severineni: întâmpinați-l cu tot disprețul vostru. Întâmpinați-l astfel cum se întâmpină, pe un pământ cinstit, cei ce se încumetă să înfrunte voința poporului, care este însăși voința lui Dumnezeu.

PAUL ILIESCU
avocat.

Moartea lui Ion Polychroniade

A încetat din viață în vârsta de 70 de ani un mare luptător naționalist despre a cărui viață, înfrigurată de o muncă fără răgaz, dl profesor universitar Paulescu scrie cuvinte atât de adevărate și simțite în cât ne mândrim de a le reproduce precum urmează:

„S'a stins un luceafăr, care a strălucit, timp de o jumătate de veac, în întunerecul ce apasă asupra Nației românești și care a trezit această Nație „din somnul cel de moarte“ prin foaia luminoasă „Deșteptarea“.

Ion N. Polychroniade s'a născut în Râmnicul-Sărat, în anul 1855.

El a sacrificat pe altarul Patriei, trei neprețuite daruri. Într'adevăr el a fost un poet fecund și delicios, un orator neîntrecut și un ziarist de frunte.

El a realizat și un adevărat apostolat economic, cu alte cuvinte, el a înființat prima bancă populară din România cu numele „Rândunica“ în comuna Urziceni; în urmă el a fon-

dat în toate unghiurile țării peste 40 societăți cooperative care astăzi au capitaluri de zeci și sute de milioane.

Creștin desăvârșit, el și-a identificat aspirațiile cu acele ale românismului, și-a consacrat viața întreagă luptei împotriva dușmanului neîmpăcat al Geniului omenesc — și în sărăcie îndurând tot felul de lipsuri, el și-a continuat fără șovăire drumul spre țelul sfânt.

Singur sau aproape singur ca un erou din povești, el a înfruntat urgia celei mai formidabile organizații de rău-făcători, care n'a putut nici să-l corupă, nici să-l compromită, nici să-l doboare.

El moare în vârstă înaintată, înconjurat de venerația, de admirația și de recunoștința unui Neam întreg, căruia el i-a lăsat ca moștenire, lozinca, devenită celebră:

„Nici un ac dela jidani!“

PAULESCU

Invazia străinilor

În iarna acestui an, îndată după suspendarea apariției revistei „Acțiunea Românească” am avut o convorbire cu dl G. Tătărescu, subsecretar de Stat dela Interne. Ceream revocarea ordinului de suspendare, nemotivat și arbitrar. În cursul acestei convorbiri s'a discutat și chestiunea minoritară în general, iar cea evreiască în special. Nu vreau să stăruiesc asupra convingerilor „antisemite” pe cari pretindea dl subsecretar de Stat că le are cel puțin în măsura în care le mărturisim noi cei dela „Acțiunea Românească”. Nu mă voiu opri nici la asigurarea dsale, că și în județul său a împedat și va împedea și pe viitor așezarea jidanilor, deși această asigurare denotă un „antisemitism local”, care nu se lasă impresionat de durerile altor ținuturi bântuite de această plagă distrugătoare. Voi stăruii însă asupra invaziei evreilor. I-am comunicat dlui Tătărescu cu amintita ocaziune, că avem informații sigure și precise, că evreii invadează Țara în mod sistematic; zi de zi, noapte de noapte trec granița și năvălesc în România constituind astfel cea mai gravă primejdie, cea mai serioasă amenințare a Statului național român.

Dl Tătărescu a contestat cele afirmate de noi și a garantat că *invazia a încetat în urma măsurilor luate cu ultima energie de guvern*. Acest răspuns nu ne-a putut satisface, însă probele scrise ne lipseau.

În numărul 1 din 1 Mai 1925 al revistei „Infrățirea Românească” însă a apărut un document cu adevărat „senzațional”, care îmi permite să revin asupra acestei chestiuni. Acest document este un raport oficial al Comisarului Regal către Corpul IV Armată și constată, că o seamă de indivizi „formau o organizație, care se ocupa cu trecerea refugiaților evrei din Ucraina în Basarabia”, că acești indivizi „erau agenții Uniunii Evreilor pământeni”, că aveau la ei „bilete de liberă petrecere în țară căpătate dela Siguranță” prin „Uniunea Evreilor pământeni”.

Acest document nu numai că răstoarnă asigurările dlui subsecretar de Stat, că invazia a încetat, ci ne face dovada cea mai eclatantă, că *invazia este tolerată și încurajată în mod oficial* de către o autoritate a Statului dependentă de Ministerul de Interne, deci în subordine de dl Tătărescu. Siguranța a pus la dispoziție bilete de liberă petrecere în

țară. Dar Siguranța nu s'a mulțumit să libereze astfel de bilete la îndivizii ce le cereau și din caz în caz, ci a înțeles să *treacă atribuțiunile sale Uniunii Evreilor pământeni* dându-i un stoc de bilete în alb. Astfel nu mai era Siguranța care dădea autorizația de a intra în țară, nu Siguranța făcea selecțiunea celor ce intrau în țară eliminând indivizii suspecti, subversivi, revoluționari, bolșevici etc., ci Uniunea Evreilor pământeni după bunul plac al fildermanilor și adolșternilor, Uniunea care s'a substituit autorității legale din această țară.

Documentul a fost publicat cu o lună în urmă, a fost relevat și comentat cu indignare dureroasă de întreaga presă cu adevărat românească, documentul a sguduit pe toți românii conștienți, iubitori de țară și îngrijorați de viitorul neamului. Cu toate aceste cei în drept au păstrat o tăcere uluitoare în jurul acestei chestiuni de o extremă importanță. Întâiu și întâiu dl Gh. Tătărescu, subsecretar de Stat la Interne, care contesta cu hotărâre, că evrei din alte State continuă să ne incalce țara, este dator să se declare dacă ceea ce arată documentul se face cu asentimentul și cunoștința dsale, sau ba. Dacă nu știe despre această invazie încurajată în mod oficial, nu crede că i-au scăpat frânele din mână bătându-și joc subalternii săi de ordinele date de ministru? Și într'un caz și în altul dl Tătărescu răspunde țării pentru cele întâmplate și cele ce se întâmplă.

Invazia aceasta nu mai este un simplu fapt divers, o banală găinărie a cutărui slujbaş dela periferie, peste care să se poată trece cu ușurință și dând din umeri ca și peste atâtea altele. Invazia străinilor în special a jidanilor este o *primejdie națională de o extremă gravitate*. Este de notorietate publică, că în orașele din Moldova, Basarabia, Ardeal și Bucovina infiltrația elementului străin a fost atât de eficace și intensivă, încât românii de sânge au devenit o infimă minoritate. Orașele din Muntenia sunt pe calea de a fi desnaționalizate și ele, numai orașele din Oltenia sunt încă la adăpost de invazie. Valul străinilor bate însă și la porțile acestor orașe și împotrivirea instinctivă va fi anihilată în lipsă de apărare organizată. Statistica oficială — o palidă icoană a realității — ne indică pentru Basarabia o populație flotantă — recte

evrei oploșiți — de 60% în raport cu populația așa zisă stabilă, și această străină (ruși, evrei, nemți etc).

Astfei elementul românesc în orașele din Basarabia potrivit statistice oficiale *nu mai contează*. La fel sau aproape la fel este situația în întreg Nordul țării.

Mai putem sta cu mâinile încrucișate în fața acestei stări dezastruoase, când știut este, că într'o țară puterea economică, culturală și politică de fapt este în mâna orașelor? Se poate tolera ca numărul evreilor să se înmulțească la infinit printr'o invazie încurajată oficial? Am accentuat într'un articol precedent publicat în „România Intregită”, că dacă invazia jidovească continuă cu intensitatea anilor din urmă, *riscăm a deveni în câteva decenii o minoritate etnică în propria țară*, nu numai la orașe, ci în întreaga țară. Întrebăm pe toți corifeii politicii românești, dacă își asumă răspunderea în fața istoriei și dacă admit, ca românii de sânge să ajungă sub dominațiunea străinilor în România întregită cu jertfa celor 800.000 martiri ai războiului unirii? Răspunsul net și categoric nu se mai poate ocoli, pentru că dl Filderman a aruncat mânușa insolent și sfidător. Sprijinit pe faptul, că în multe orașe ale României suntem în minoritate față de alte naționalități creștine, pretinde pe față să admitem să ne majoreze și jidanii.

Dar documentul publicat în „Infrățirea Românească” mai face o constatare, care în gravitate depășește orice închipuire. Pentru această constatare nu ne mai adresăm dlui Tătărescu. Un parchet militar conștient de menirea sa și de gravitatea fărădelegii nu s'a mulțumit a stabili că agenții Uniunii Evreilor pământeni introduceau jidani din Rusia cu acte primite dela Siguranță în alb, *ci a sesizat parchetul Ilfov, să facă o descindere la Uniunea Evreilor pământeni*, pentru a descoperi toate dedesupturile acestei crime față de țară. Însă **Ministerul de Războiu, Secretarul general cu telegrama No. 654 din 27. I. 1925 a ordonat retragerea cererii făcute parchetului Ilfov de comisarul regal al Corpului IV armată.**

Stăm uluiți în fața acestui fapt de necrezut. Știăm, că regii sunt sacrosancti, cunoaștem exteriorități acordate legațiilor altor țări, nu aveam însă cunoștință, că *Uniunea Evreilor pământeni este deasupra legilor Țării Românești* și poate face ce-o vrea în România fără să se sinchisească

de suveranitatea Statului Român. Atât de departe am ajuns, că de dragul finanței internaționale sau sub câlcâiul puterii oculte a iudaismului ne plecăm capetele cu sfială slugarnică în fața *Uniunii Evreilor pământeni*, care nu numai că este Stat în Stat, dar *este deja un Suprastat*? Guvernul țării și toate partidele politice trebuie să se pronunțe, dacă recunosc și admit această stare de lucruri.

Înainte de a se pronunța, le recomandăm să încerce a-și explica invazia jidanilor patronată de Uniune. Cum se face, că masa de jidani se strecoară, năvălesc sistematic din Rusia în România? Nu mai încape doar nici o îndoială, că regimul sovietic este exclusiv iudaic, se știe precis că jidanii în Rusia Sovietică se bucură de o situație privilegiată, sunt stăpâni absoluți, efectivi ai imensei și bogatei Rusii, sunt apărați de orice neajuns, de ori ce mizerii.

Atunci de ce părăsesc această Rusie stăpânită de ei și vin în România calomniată de intoleranță antisemită? Nu credeți, dlor politicieni, că invazia aceasta inexplicabilă urmărește scopuri ascunde, catastrofale existenței noastre ca Stat și Națiune? Treceți în revistă evenimentele anilor mai recentți, ce se înlănțuiesc și se succedea cu regularitate stupefiantă: jidani stăpâni pe Rusia, jidani crează Republica Moldovenească în coastele noastre cu scopul de a recuceri Basarabia, Rusia jidanilor ne reclamă Basarabia, jidani în fruntea Comitetului Balcanic revoluționar instituit la Viena, jidani organizează atentatul dela Senat și în Sofia, pun la cale răscoala dela Tatar-Bunar, jidani în fruntea mișcărilor comuniste din țară și în fruntea propagandei antiromânești din străinătate și în sfârșit Uniunea Evreilor pământeni aduce masse de jidani din Rusia în România, *masse bolșevizate și bolșevizante, subversive și anarhice*. Înțelegeți rostul invaziei?

Treziți-vă din nepăsarea condamnată și păcătoasă, domnilor guvernanti și bărbați de Stat indiferent din ce partide faceți parte! *Treziți-vă și salvați Țara dintr'o mare primjdie ce o amenință!*

VALERIU POP

Incă o coadă de topor

O ținută curioasă a parohiei greco-catolice din Arad

Parohia greco-catolică din Arad, cu mare greu a izbutit să-și recâștige palatul său pentru care a fost nevoită să ducă un îndelungat proces contra unui jidan care a zidit acest palat pe amortizare.

În baza legii de închiriere au devenit mai multe localuri și vr'o câteva locuințe libere.

Subsemnatul care stau de trei ani în Arad și sunt medic funcționar al Statului am colindat pe la toate birourile de închiriere să mi-se dea și mie o locuință la care am drept pentru a exercita meseria mea de medic. Zadarnice au fost toate încercările mele, am rămas până azi fără locuință. În schimb toți streinii cari veneau de peste graniță în scurt timp primiau locuințe mari, confortabile, nimeni nu se întreba ce caută acești streini la noi (unguri, jidani, etc.) cu ce scopuri vin și aduc vr'un serviciu țării sau vin pentru a spiona, a pune la cale atentate, explozii și alte manopere dăunătoare țării.

Ei erau și sunt bine primiți de conaționali lor cari le ofereau locuințe destul de potrivite. Comisiile noastre de închiriere nu le puneau obstacole.

Când era vorba să se dea o locuință vr'unui român, mai ales funcționar sau ofițer, țipau, dădeau din mâni și din picioare toți jidanii, alergau la avocați, la autorități, căci au fel și fel de intervenții și ca rezultat bietul funcționar sau ofițer român, cu familie cu copii, nepri-mind locuință, trebuia să rămână și pe mai departe sau la hotel dacă mai avea parale, sau să meargă în vre-o cocioabă la mahala.

Planul streinilor din Arad, este de a pune fel și fel de piedeci funcționarilor români ca să nu-și capete aceștia locuințe și să fie nevoiți a părăsi orașul. Această tristă situație durează dela unire încoace.

Parohia gr. cat. recâștigându-și palatul său, a publicat vacanță pentru unele locuinți din acest palat. Această publicație mi-a cauzat o nespusă bucurie, crezând că a sosit momentul ca să ajung și eu la o locuință într'o casă românească. Mi-am înaintat și eu oferta în condițiunile care mi le-a comunicat dl Protopop gr. cat. din localitate. Între locuințele vacante fiind și o locuință în care sta un medic jidan Dr. Erdös, am cerut acea locuință făcând oferta în suma de 60.000 lei chirie anuală

după indicațiile date, sumă enormă pentru medic funcționar cu 5000 Lei leafă lunară. Am oferat această sumă făcând un enorm sacrificiu numai ca să pot ajunge odată și eu la locuință.

În ședința comitetului parohial se constată, că oferta subsemnatului e de 60000 lei iar oferta Dr-ului Erdös de 40000 lei. Comitetul afară de un membru, contrar mie, hotărăște să mi-se dea locuința. Nu mult după hotărârea comitetului sosește la fața locului Dr. Erdös pentru a afla rezultatul. Membrul din comitet care îmi era contrar mie, îi comunică rezultatul, în urma cărei comunicări Dr. Erdös începe a țipa, a striga, a plânge că pe el îl nimicește hotărârea comitetului deoarece a avut spese mari cu instalația lui medicală. Membrul care i-a adus trista știre la cunoștință, văzându-l plângând i s'a făcut milă și ca să-și satisfacă dorința l-a sfătuit ca să mai ofere și el în plus 20000 lei peste cele 40.000 astfel întregind suma la 60.000 lei i-se va da locuința. Dr. Erdös primește acest sfat și onoratul comitet își modifică hotărârea adusă cu câțva timp mai înainte dându-i Dr. Erdös locuința votată în prima hotărâre subsemnatului.

Acest procedeu îl motivează onoratul comitet cu acea că nu dorește ca să distrugă pe drul cu instalațiunile lui făcute. Frumoasă motivare, însă dacă onoratul comitet a avut de gând să se târguiască nu mai era nevoie să ceară oferte, sau dacă a cerut oferte, cred că trebuie să țină cont de legea contabilității publice.

Onorați membrii din comitet, ați declarat că nu voiți să nimiciți un medic jidan care are posibilitatea să se mute în ori care locuință, căci conaționali lui îl primesc bucuroși. Nu voiți să-l nimiciți pe el, însă în schimb mă nimiciți pe mine. Mai bine să se prăpădească un medic român care își iubește patria și care a adus sacrificiu pentru ea, decât să mute un jidan în altă locuință. Onoratul comitet n'a luat în considerare cauza mea dreaptă și motivele mele aduse, căci stăm de trei ani doi medici români în 3 camere. După concepția comitetului noi putem rămâne și pe mai departe în această locuință căci se ruinează dl

dr Erdős dacă se mută, las să se ruineze doi medici români.

Continuați onorați membri din comitet și pe mai departe munca dv. de consolidare națională tot în felul acesta aici la granița de Vest spre cinstea dvs căci la un eventual război veți găsi o apărare titanică din partea jidanilor, a graniței în contra dușmanilor noștri din apus.

Opiniunea publică, românească cinstită cred că va ști să judece cu dreptate cazul de față și să timbreze această ținută a comitetului așa după cum o merită.

Întreb onoratul comitet, oare o comunitate evrească tot la fel ar fi

procedat ca dvs dacă era vorba să se aleagă între un medic jidan și unul român, eu cred că nu, căci aceea comunitate e mai conștientă de chemarea sa decât a fost onoratul comitet gr.-cat. care a adus hotărârea de mai sus nimicindu-mă pe mine deoarece aparatele mele trebuie să stea magazinate, neavând locuință și să plătesc interese enorme la bancă după capitalul vărsat în aceste aparate.

Mulțumesc onoratului comitet, care și-a manifestat în felul de mai sus bunavoiența față de subsemnatul.

Dr. DUMITRIU COSMA
Medic șef la Casa Cerc. Arad

în Basarabia a sutelor de mii de jidovi din Rusia, pe cari îi sustrage controlului autorităților române, mulțumindu-se cu autorizațiile date lor de „birourile Uniunii Ovreilor Pământeni“, cari constituiesc astfel stat în stat — iarăși nu-s vinovați jidovii.

6. Când autoritățile noastre militare din Basarabia constată că „Uniunea Ovreilor pământeni“ introduce în țară în mod fraudulos pe frații lor din Rusia și vor să facă descindere la birourile acestei agenții bolșevice, guvernul le interzice, luând apărarea jidovilor falsificatori — nu sunt de vină jidovii, ci jidoviții noștri.

7. Când mor un milion de români în războiu și în locul lor invadează țara toate gunoaiile străine, cari au înzecit populația orașelor și au făcut insuportabilă scumpetea vieții, iar guvernul, în loc să curețe țara de aceste elemente parazitare cari nu produc ci numai consumă, vine cu *legea chiriiilor* punând pe bieții proprietari români la discreția acestor lăcuste străine — nu jidovii poartă vina.

Când noi singuri ne săpăm mormântul, n'avem dreptul să aruncăm vina pe străini...

TEODOR RAICA
profesor

Nu numai jidovii ci și jidoviții sunt dușmanii neamului

„Cine-a îndrăgit străinii
Mânca-iar inima câinii,
Mânca-iar casa pustia
Și neamul nemernicia!“

Cât amar a îngrămadit în nobilul său suflet marele nostru Eminescu, ca să arunce nemernicilor noștri înstrăinați acest teribil blestem. Dacă ar învia el azi și ar vedea că în România-Mare am ajuns, *din cauza nemerniciei noastre*, sub domnia de fapt a străinilor, ar muri de rușine.

1. Intr'adevăr dacă noi românii, cari am luptat 2000 de ani pentru unitatea națională, după realizarea ei ne-am despărțit iarăși în partide politice, *fără deosebire de principii*, spre a ne mânca între noi spre marea bucurie a străinilor noștri, cari de a doua zi s-au unit instinctiv contra noastră — nu sunt ei de vină. Urmarea fatală a diviziunii noastre a fost, că fiecare partid român a căutat să se întărească prin alianța cu concetățenii noștri minoritari, făcându-le concesii pe socoteala Statului. Astfel un partid a luat în brațe pe jidovi, altul a încheiat pact cu ungurii, iar al treilea s'a pus pur și simplu în serviciul bolșevicilor.

2. Când în Statul românesc se pot constitui organizații de străini ca: frații *Weithofeni*, *Franasovici*, *Zevcovici* și *Filipovici*, cari pe români îi expediază în America iar pe st.âini îi aduc în Basarabia, ne mai putem considera de stăpâni în țara noastră?

3. Când se găsesc în consiliile administrative ale băncilor jidovești — a la Aristide Blanck — mai toți fruntașii partidelor noastre politice, fără să reacționeze alegătorii contra vânzării lor, nu sunt de vină jidovii.

4. Când guvernul suprimă ziarele naționale — ca „Naționalistul“, „Unirea“ sau „România Intregită“ — și umple temnițele cu românii cari își apără neamul, iar de presa jidovească și comunistă nimeni nu se atinge — nu-s de vină jidovii.

5. Când guvernul tolerează intrarea

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

Dușmanul din lăuntru

Reproducem mai jos o adresă a „Uniunii Evreilor Pământeni“ către membri ei pentru formarea unei organizațiuni regionale.

Fie-care român va înțelege din cuprinsul ei ce înseamnă jidovimea din țară pentru consolidarea statului român. Deși le-am dat drepturi, după infama lor purtare în timpul războiului de întregirea neamului, deși ne fac zilnic declarațiuni că sunt buni cetățeni români, că nu au alte interese în contradicție cu națiunea română, deși ne asigură că ei se asimilează adică își însușesc conținutul integral al sufletului și simțirii românești cu legământul indisolubil către țara care-i hrănește; cu toate aceste asigurări din care *hipocriții* nu cred un singur cuvânt, constatăm odată mai mult din documentul de mai jos cum jidanii nu renunță la nici unul din interesele lor spre a înlesni puțința de apropiere cu noi,

ci din contră conducerea jidovimei face tot posibilul să trezească în populația jidovească sentimentul *solidarității de rasă*, căutând să-i constituie în corp *separat*, în sânul statului român. Este aceeași politică străveche care i-a făcut să nu se asimileze timp de 2000 de ani cu nici unul din popoarele care i-a găzduit; este aceeași politică de a forma prin organizați aparte *un stat în stat* așa cum a demonstrat dl I. C. Cătuneanu. profesor la Universitatea din Cluj, în revista „Infrățirea Românească“ cu documente, despre care presa jidovească și „anumita presă“ adică presa jidovită nu are curajul să sufle un cuvânt, pentru-că probele aduse și sprijinite pe învămintele istoriei și practica de astăzi, nu pot fi răsturnate. Iată de ce tac jidanii, de câteori bunii români cu simț național îi demască fără cruțare ca singurul dușman de moarte al României Mari. Reproducând ur-

mătorul document rugăm pe cititori să citească mai ales între rânduri :

Secția București a „Uniunii Evreilor Români Regionale Grivița

Domnule,

Cunoașteți cu toții însemnătatea U. E. R. cu nenumăratele sacrificii pe care această organizație le-a făcut spre binele Evreilor din România.

Știți de asemenea greutățile cu care U. E. R. a avut de luptat în împrejurările cele mai grele. U. E. R. voind să organizeze regionalele sale spre a-și întări mai mult puterile face apel la toată populațiunea evreiască din capitală să aducă raportul ei material și moral.

E deci de datoria noastră ca să întărim și să organizăm regionala noastră „Grivița“ să sprijinim necondiționat această mare și neprețuită organizație, spre a putea lupta mai departe apărându-ne drepturile câștigate și interesele noastre generale. Având încredere în sentimentele Dv. și că sunteți pe deplin *conștient de rolul mare ce are organizația „Uniunii“ în viața noastră publică*, la rândul meu în calitate de președinte al Regionalei „Grivița“, fac un apel călduros, rugându-vă cu insistență să faceți cât mai multe adesiuni de membri, să explicați și să convingeți la rândul Dv. pe toți cunoscuții, prietenii și rudele Dv. de însemnătatea și necesitatea acestui apărător credincios a intereselor noastre generale; *că e o datorie sfântă să ajutăm, să sprijinim și să încurajăm pe acei care ne apără și ne feresc de jigniri* de tot felul și de ori unde ar veni.

Se impune în aceste momente grele, solidarizarea din partea tuturor Evreilor, ca să putem fi apărați cu toată demnitatea.

În acest scop este necesar să înscriseți ca membri U. E. R. secția București, cât mai mulți evrei români. Pentru aceasta vă trimitem un carnet de adesiuni, cari cuprind în același timp și un chitanțier. După ce veți fi terminat carnetul, vă rugăm a ni-l remite, iar pentru încasarea sumelor subscrise — cari sunt după puterile materiale ale fiecărui membru — un casier dela centru va vizita pe cei subscriși pentru încasare.

Subscrierile minime sunt de 50 lei anual.

Președintele U. E. R.
a Regionalei Grivița

(ss) Dr. M. WALTZMAN

Jidanii în literatură

Dăm mai jos un fragment din prețioasa operă a lui Theodor Fritsch intitulată: „Handbuch der Judenfrage“ ajunsă la 100.000 exemplare, unde autorul care se ocupă de 30 de ani cu chestiunea jidovească, desvâlue acelaș pericol ce amenință literatura, ca produs ce trebuie să rămână original al fiecărei națiuni și anume pericolul de a se perverti simțul național și gustul propriu prin otrava ce infiltrază jidanul zi cu zi în calitate de scriitor nu pentru neamul lui, ci pentru goimi.

Din Gustav Fritsch „Handbuch der Judenfrage“ Ed. 28 din 1919 pag. 369—371 :

„Ebreii de mult au înțeles însemnătatea influențării spiritelor — un domeniu față de care cei mai mulți germani culți habar nu au de importanța lui. Spiritul cititorului poate fi condus, după plac, prin calculul socotit al autorului în ce privește expresiunea literară și artistică; se poate deștepta simpatie și antipatie, iubire și ură față de lucruri și oameni, se pot forma prejudecăți, se poate stârni pasiunea maselor precum și conduce (prin litera tipărită). Ideile poporului sunt în cazurile cele mai rare produsul cugetării proprii și al experienței; sunt însă mai ales repetarea a celor auzite și citite. Mult lăudata „opinie publică“ este o chestiune de obicei, este ecoul ideilor artificial alimentate. De aceia se poate afirma: Cine stăpânește presa, literatura și teatrul, este adevăratul conducător în lăuntru țării. Pentru că nu s'a cunoscut acest fapt, s'a ajuns la falimentul rușinos al guvernelor trecute.

De decenii Iuda a luat în mână opera de a influența sistematic sufletul maselor și în acest scop a acaparat părțile esențiale ale mijloacelor de publicație. A aruncat în popor un val năprasnic de literatură tendențioasă, a monopolizat teatrele, cinematografele, conferințele și întrunirile și astfel s'a făcut dictatorul opiniei publice. Masa germanilor culți nu a priceput nimic din acest fapt.

În mod dibaciu Iuda a știut să introducă prin contrabandă ideile lui. Totul a fost arătat într'o lumină, cum era pe placul jidanilor. Ceea ce servea intereselor jidovești a fost preamărit, ceea ce nu le convenea a

fost tratat cu dispreț și în răs. Neamul cult dar indiferent care nu a pătruns intențiile acestor machinațiuni, cade victimă fără doar și poate. Tot ce promova interesele jidanilor, a fost prezentat ca „luminat“ și „progresist“, tot ce sta în calea jidanilor ca învechit și „reacționar“. Astfel au fost subminate toate vechile autorități; guvern, funcționărimă, armată, biserică au fost ridiculizate ca forțe dușmane poporului și toate puterile disolvante jidovești au fost lăudate.

S'a pus o deosebită dibăcie spre a arăta poporului naiv pe jidan într'o lumină de prea mărime. Într'o mulțime de povestiri, cari păreau ireproșabile și totuși erau abil tendențioase, jidanul era prezentat ca omul nobil în gândire și desbrăcat de egoism, care are să sufere din cauza prejudecăților religioase a unor capete strâmte și rele, fiind pretutindeni dat înapoi și persecutat. Această metodă a fost tocmai mijlocul potrivit de a se lua puternic partea jidanilor în acele cercuri, cari puneau mare preț pe așa zisa toleranță religioasă. Cine voia să treacă drept om lipsit de prejudecăți și luminat, socotea chiar ca o datorie a lui să intre în luptă pentru jidani.

Sistematic s'au fabricat povești, romane și piese de teatru cari în mod rafinat ținteau la falsificarea spiritelor. Mulțimea nebănuitoare și lumea cultă la fel nu observă nimic din această sistematică operă de falsificare, ia ceea ce i se prezintă ca oglindă cinstită a vieții și nu simte cătuși de puțin că este victima unei înșelătorii, săvârșită cu premeditare.

În chip rafinat jidanii lucrează tot deodată spre a înmormânta și conștiința morală. Criminalii din fire sunt prezentați cu o tendință de iertare; femeia nejidovă e arătată totdeauna ca o amantă necredincioasă; adulterul este preamărit ca ceva zilnic, noțiunile de corectitudine conjugală sunt batjocorite. Sub presiunea acestor influențe perverse ideile de cinste și morală se șterg din sufletul poporului. Pentru psihologul atent nu mai este nici un secret, de unde vine groaznica destramare morală, care ne face rușine poporului nostru, care a făcut ca numele de german să fie disprețuit în streinătate și care în ultimă analiză constituie și cauza prăbușirii noastre politice“.

Personalul întreprinderilor forestiere de pe valea Mureșului

În coloanele acestei reviste, s'a arătat în repezite rânduri care este situația elementului românesc în industria forestieră din România.

S'a arătat cum 90 la sută din capitalul acestor industrii este exclusiv în mâni jidovești din țară și străinătate. S'a scris despre modul nemilos de exploatare și în plus nesatisfăcând deloc cerinței legii de a împăduri terenul, de pe care a fost exploatată pădurea. Toate acestea sunt aduse la cunoștința marelui public românesc în termenii cei mai concilianți, ca o dovadă despre generozitatea și larga noastră toleranță.

Cu această ocazie să luăm o altă latură a acestei importante probleme în economia noastră națională, anume: chestiunea angajaților acestor întreprinderi în special a celor de pe valea Mureșului.

Tot fiind faptul că aceste întreprinderi sunt exclusiv în mâni jidovești, este natural ca patronii — capitaliști — să nu încredințeze administrația, decât fiilor neamului ales. Dar mai mult, atunci când nu au de unde angaja evrei autoctoni, merg și mai departe, importând chiar din streinătate, — din Ungaria, Cehoslovacia, Polonia — ovreiași, sub pretextul că sunt specialiști în industria forestieră, de cari nu se află în țară. Iată un caz, care ilustrează în deajuns realitatea: La cele trei întreprinderi forestiere, de pe teritoriul comunelor; Varvir, Sărmaș și Gălăuș (jud. Ciuc), sunt nici mai mult nici mai puțin, decât 14 „specialiști“ de acest fel importați, unii din Ungaria și Cehoslovacia, alții din Polonia. Dacă numai la aceste trei întreprinderi sunt 14 ovrei streini, vă puteți închipui care este numărul la zecile de întreprinderi de pe Valea Mureșului, începând dela Reghin și până sus la Gheorgheni. Dar să vedem cum stau acești evrei în țară, chiar și după ce li-a expirat pașaportul. Neputând fi clasați nici cu cea mai mare bunăvoință în categoria specialiștilor, cari nu se pot înlocui prin elemente din țară. Reproducem aci, dispoziția primpreturii Gheorgheni referitor la prelungirea biletului de rămânere în țară, a unuia din sus numiții „specialiști“.

Primpretura Gheorgheni

În conformitate cu adresa Inspectoratului general de poliție și siguranță, Regiunea IV-a Brașov, No. 1420/1925, se prelungeste valabilitatea rămânerei în țară până la primirea avizului inspectoratului muncii.

Gheorgheni la 17 Aprilie 1925.

primpretor
(ss) VOICU

Biletul de liberă circulație, conform pașaportului, este valabil până la 22 Februarie 1925, iar prelungirea se face la 17 Aprilie. Întrebăm, fără nici un comentariu, dacă aieva există ordinul cu No. 1420/1925 a Inspect. general de poliție și siguranță Brașov și dacă există, atunci în baza cărei dispoziții s'a dat acel ordin?

Poate multora le va părea fără însemnătate deosebită această pripășire a „câtorva evrei streini“, pe lângă cei mulți pe cari îi avem. Dar atunci când ne dăm seamă mai bine, întrebându-ne în această situație: oare care poate să fie perspectiva românilor pentru a putea intra și ei în această industrie, răspunsul ni-l putem da cu ușurință și care nu e deloc încurajător.

În țara „pogromurilor“, unde evreii sunt schingiuiți și bătuți, — cum scria nu de mult „Neamul evreesc“ — atunci când pe piața internă nu mai sunt fii din neamul ales „specializați“ în negoțul lemnelor, „pogromiștii și intoleranții“ de români, lasă deschise porțile, pentru importul de „specialiști“ din alte țări, înlăturând astfel posibilitatea intrării vr'unui român în „reduta forestieră“, rezervată numai evreilor. În țara unde evreii sunt „schingiuiți și alungați pe drumuri“, românii, în cazul cel mai bun dacă pot ajunge muncitori cu ziua, sau păzitori de noapte la întreprinderile forestiere. Iar dacă din păcate, vr'un român a ajuns în vr'o slujbă, care este rezervată numai fiilor neamului ales; amară soartă trebuie să îndure *) din partea superiorilor, cari sunt, toți evrei.

*) În întreprinderile din Verviz, un biet român, — unicul pe care l'am văzut în serviciul acestor întreprinderi, — după câteva luni a fost nevoit să plece, neputând suporta tratamentul căruia era supus.

Dar nu e de ajuns, că acea ramură importantă a vieții noastre economice este în mâni jidovești, despoind-ne de avutul nostru, ci mai mult, acești „oameni“, merg și până acolo, de își bat joc de tot ce avem noi mai scump; de legea noastră **). În oarba noastră toleranță am ajuns până acolo că acești evrei înființează și întrețin școli clandestine, cu limba de propunere maghiară. Cazul s'a întâmplat în comuna Verviz, unde fabrica „Szikpatak“, avea o astfel de școală primară. Ancheta a fost deschisă din partea revizoratului școlar din Mercurea-Ciuc, rezultatul nu-l știm. Ne permitem a crede, că acest fapt, ar merita o pedeapsă, care să servească de exemplu celorlalți „compatrioți“, însă numai în cazul, când mușambla binefăcătoare nu va lua sub a sa oblăduire pe aceia, cărora li se cuvine această pedeapsă.

Am făcut numai o scurtă privire spre acest colț de pământ românesc, căzut pradă lăcustelor. Cu toate acestea ne putem construi o iconă fidelă despre ceea ce este acolo. Vina nu este a evreilor, ci în primul rând a noastră a românilor, în special a celor din „consiliile de administrație“, cari ispitiți de onorariile și tantiemele grase, ridicate dela aceste societăți; nesocotind datoria lor față de neam, înlesnesc pripășirea acestor streini în țară. Naționalizarea acestor întreprinderi știm cu toții cum s'a făcut; au fost introduși câțiva din puternicii zilei în consiliile de administrație, în plus schimbând firma veche ungurească cu una românească, sfidând și pe mai departe Șloimzohnii tot ce e românesc, la adăpostul câtorva români „binevoitori“.

ION SUCIU-SĂRMAS.

) Alimentele pentru muncitori, le distribuie în duminică, înainte de masă, în timpul liturghiei, neavând astfel muncitorii posibilitatea de a merge la biserică. **Baptismul, care se întărește pe zi ce merge, prinde teren, grație încurajării jidovești

O carte prețioasă de conștiință și educație națională

Dare de seamă asupra capitolului „minoritarii” din lucrarea „Dela misticism la naționalism” de dl Profesor universitar M. Dragomirescu.

În numărul de față ne vom ocupa în mod mai restrâns de lucrarea mai nou apărută a d-lui Prof. M. Dragomirescu intitulată „Dela misticism la raționalism” pe căre literare o recomandăm călduros on. public cetitor.

Lucrarea se ocupă de variate chestiuni cari sunt grupate în capitole diferite. Un interes deosebit pentru noi și on. public cetitor al revistei noastre prezintă capitolul intitulat „minoritarii”. În acest capitol autorul cu un suflet curat românesc, ridică glasul arătând opiniei publice activitatea păcătoasă a presei zisă anumita presă, ce reprezintă stările sufletești minoritare dușmănoase stărilor sufletești majoritare, cari sunt la temelia oricărui stat național. Să căfălețăm mai deaproape distincția aceasta pe care o face autorul între stările sufletești minoritare și stările sufletești majoritare. Stările sufletești minoritare sunt stările sufletești meschine „care mână energia spre acțiuni și scrieri perverse și perfide, pentru murdăria și compromiterea celor mari și buni, pentru clătinarea credinței și idealurile ce au, și pentru dărâmarea lor” (pag. 167). Aceste stări sufletești minoritare se ridică contra celor majoritare luminoase și bune cari se ridică deasupra preocupărilor prea strimte și prea egoiste și fac să lucreze omul cu entuziasm, cu stăruință, cu cerbicie, pentru interesul unui cerc, unei societăți, unei națiuni și printr’aceasta, pentru interesul umanității (pag. 166).

Îndeosebi stările aceste sufletești le vedem manifestate în viața publică prin presă. Avem anumita presă dușmănoasă oricărei tendinți naționale și calomniatoarea a celor bărbați de frunte ce luptă pentru binele țării. Ea este cea care face apologia crimei lui Max Goldstein, ea atacă armata care conștientă de datoria ei ne apără țara la Nistru contra bandelor bolșeviste, ea „țipă ca din gură de șarpe, când se ia libertatea individuală și se calcă „drepturile omului” celor ce aruncă podurile în aer” (pag. 169). Și toate aceste le face în interesul umanității !?

Avem și altă presă care ca formă se apropie de cea dintâi dar ca fond sunt fundamentale deosebite. În interesul de a face să triumfe cu un minut mai curând „ideia politică”

nedeslipit legată de gândul sincer și aprig al întăririi și înălțării neamului și țării (pag. 172) fac critice aspre adversarilor, ridică personalități, dar niciodată nu fac șantaj pentru a surpa însuși temelia statului românesc.

Anumita presă își mai ia pretenția de a se înfățișa de reprezentanta opiniei publice. Ce opinie publică reprezintă ea față de aceea pe care o reprezintă presa de partid? Ea, așa intitulată presă independentă mai bine zis dependentă de cel ce o plătește mai bine, nu reprezintă opinia noastră publică românească, precum o reprezintă în parte presa de partid „ea nu este altceva decât părerile minoritarilor pe deoparte, iar pe de altă parte, partea perversă din conștiința majoritarilor” (pag. 174). Nu lasă nici un teren de influență de exploatare, prin rubrici și pagini speciale deschise în coloanele ei, tînd se pervertească și sufletul femeilor și copiilor. Aceasta-i opera lor.

*

În articolul „Tactul conștiinței minoritare” ne arată distinsul autor modul lor de a înfățișa opiniei publice tot ce avem bun în țara noastră în culorile cele mai negre, propagă vrășmășia în contra tot ce poate să înalte și să întărească neamul românesc. La ei cinstea și adevărul, despre cari susțin că le propagă, nu le putem găsi, aflăm în schimb în coloanele ei propagată minciuna, șantajul și defăimarea fără scrupul, nu de dragul unei idei ci de dragul banului și influenței.

Tendința ei de defăimare se evidențiază în campania dusă contra ministrului de finanțe dl Vintilă Brătianu și marelui scriitor Octavian Goga. Pe primul îl descrie ca financiar incapabil, pe al doilea de prozator prost și necunoscător a limbii românești. La fel acuză pe dl prof. M. Dragomirescu, acuzându-l de antisemitism antipatic din motivul că este drept, descoperind opiniei publice tendințele ei meschine.

*

De mare însemnătate prezintă pentru stările de azi articolul următor despre „Huliganism și radicalism sau omenie românească”.

Ne arată ce este huliganismul care a luat naștere în Rusia și era un

mod de reacțiune vehementă a populației rusești neorganizată atârțată de guvernanți contra evreilor, manifestată în deosebi prin bătăi și pogromuri. La rezultat bun n’a dus, după cum zice autorul: „Hidra cu care căutau să lupte avea mii de capete, și ei se mulțumeau, pros- teste, să-i sgârie coada” (pag. 186).

Radicalismul susținut de evrei tinde a acționa asupra conștiinței marelor unui popor pentru ca să-i dizolve conceptele trainice pe care se întemeiază ființa lui socială. (pag. 186) „El vrea să facă a progrese țaranul nostru și cei ce-l conduc, dar cu distrugerea a tot ce a constituit ființa lui individuală și socială până acum. El vrea țărani democrați, independenți, fără prejudeții și fără sgară, adică fără steag. El vrea țărani fără biserică, dar cu școală științifică și antinațională care să-i dizolve toate vechile lui credințe, datini și obiceiuri” (pag. 187 și 188) toate aceste le vrea pentru a-i face robii lor cari pretind că vrea binele și interesul lor.

Opusul acestor două manifestări este omenia românească. Poporul nostru este primitiv și prietinos față de străini, știe să-i prețuiască însușirile și să-i respecte. Aceasta o face din omenie, în schimb pretinde și dela străini aceeași omenie. Am văzut însă cu durere contrariul.

*

În articolii următori se ocupă de literatura minoritarilor în limba română. Obiectul principal îl formează discuția ivită în jurul piesei teatrale a evreului Ronetti-Roman.

În discuția aceasta s’au ivit conflicte între cei ce prezentau lucrarea în adevărata ei valoare (dl M. Dragomirescu) și între cei ce o glorificau pe nedrept prezentându-o de cea mai valoroasă lucrare în limba românească, căutând în Manasse un instrument de politică. A arăta în adevărata ei lumină importanța acestei lucrări literare și a o pune la locul ei nu înseamnă antisemitism ci obiectivitate, iară tendința lor de a impune ce este nedrept ca ceva drept majorității, prin aceasta minoritatea devine un element iritant. Autorul zice: și dacă undă de antisemitism (de care se tem jidanii) s’a mărit și se va mări cu o precizie matematică, așa încât la un moment dat nu va mai putea fi stăvilită, pricina cea mai însemnată este îndeosebi că evreii pretind să joace în stat și în diferite domenii ale conștiinței naționale un rol mai însem-

nat decât puterea lor reală și să aibă mai multe drepturi decât majoritarii. Minoritarul câștigă pe majoritar cu modestia; dar cu îndrăzneala îl atăță până la extrem (pag. 195).

Obrăznicia jidănească a criticilor literari a mers până acolo încât atacă scrisul și limba distinsului autor din traducerea „Romeo și Julieta” a lui Shakespeare, punând traducerea aceasta sub nivelul traducerii greșite a dlui Stern. În articolul ultim se ocupă și de acești critici și pentru a demonstra totală lipsă de simț critic și necunoștința naturii limbii românești, aduce un

exemplu la pag. 200 din care reese reaua credință a criticului așa zis literar dela „Adevărul literar”.

Bună asemănare face distinsul autor asemuind anumita presă cu măselele stricate ale culturii noastre și spune că se caută un dentist pentru a le tămădui. Acest dentist și noi l'am așteptat și îl dorim. De mult dorește poporul nostru să scape de insulele și calomniile ei, datorita unui guvern național este să ia față de ea și nu față de noi, cari reprezentăm ideia națională, măsurile cuvenite.

AUG. BIDIANU

Pericolul ce ne amenință...

— Străinii —

Trecut-au ani de când studențimea română, înțelegătoare a noilor vremi — a scos primul strigăt de alarmă, acela al *instrăinării țării noastre*...

A fost Țipătul generației noi, entuziaste și plină de dragoste față de țară, care trebuie să fie și să rămână și în viitor: a Românilor.

Dar zadarnic a fost totul... Azi ca și în trecut — suntem năpădiți de pretutindeni, dinspre cele patru zări, dar cu deosebire dinspre soare-răsare și miază-noapte — de toate lăcustele de tot noroiul sutelor de mii de evrei“ ce se strecoară în mod clandestin și prin corupție.

Dela terminarea războiului, mai ales acești „fără-de-țară“, curg mereu, în valuri, spre mănoasele plaiuri ale României. Dar ceiace este alarmant și de o extremă gravitate, este faptul, că suntem invadați de acest element distrugător de state, fără ca să se gândească nimeni, dintre cei chemați ce trebuie făcut și ce măsuri drastice trebuiesc luate pe deoparte pentru a tălăzui această năvală, iar pe de alta, pentru a-i constrânge să-și mute cuibul în alte țări.

Faima cu care ne-a plăcut să ne mândrim atât de mult, aceia a tradiționalei noastre ospitalități, fiind rău înțeleasă — azi amenință însăși existența noastră ca națiune.

Noi înțelegem a fi și pe viitor un popor ospitalier, dar pentru persoane cari să fie folositori și fală să facă țării care-i ocrotește. Nu vedem însă rostul bunei primiri față de miile și sutele de mii de vagabonzi (dintre cari cea mai mare parte este formată din evrei) cari odată întrați se de-

dau la acte, cari amenință siguranța țării. Comploturi, uneltiri „comuniste“, agitații anarhice și la rebeliune — devin la cei mai mulți, ocupația principală, iar restul, care se abține, formează rezerva strategică — ce va intra în acțiune, atunci când va primi ordine.

Această pleavă constituie o gravă jicnire a demnității noastre naționale căci au venit, fără să fie doriți de nimeni, și contra voinței masei popoului nostru, mulțumită corupției și primei ilegalități ce o săvârșesc, furișându-se cu acte false, în baza cărora pretind și cetățenia română. Și mulți, foarte mulți cine poate să le știe numărul lor — au devenit cetățeni români, cu depline drepturi, alături de țărănul român, pe care caută să-l exploateze apoi, ajutați de neștiința acestuia.

Numărul lor cu precizie nu se poate afirma. În ședința dela 21 Martie 1923, a Camerei deputaților dl profesor N. Iorga, a declarat, „că sunt în țară 1¹/₂ milion de jidani pribegi din Basarabia și alți venetici, de unde nu se știe“. La această cifră — cităm din broșura dlui Maior Alexandru Constantinescu:

„Socialismul“ p. 54 — „adăugând numai pe cei 600,000 de jidani, aflători în țară în anul 1885, afară de veneticii dela 1885—1923, plus acei proveniți din provinciile unite, plus sutele de mii de vagabonzi strecurați prin fraudă și importații din Ukraina de către guvernul averescan, umanitar pe spinarea națiunii și acum presărați pe întinsul țării și naturalizați în masă, cu multă dărnicie de către partidul național libe-

ral, să ne întrebăm, câte milioane fac“?

Deoarece îi „primim“ pe toți, eari vin la noi și îi ocrotim sub scutul baionetei — să vedem ce folosă ne aduc? Sunt ele atât de „mari“ încât să nu ne putem lipsi de ele?

Fiind dintre ei mai mulți — se spune bărbați și cu atât mai trist — ni se îndreaptă gândul spre armată. Și atunci ne punem întrebarea. Ne sporește această lepădătură numărul batalioanelor, cari că mâine vor trebui să înfrunte din nou vijelia ucigătoare a războiului, la care ne putem aștepta, dat fiind marele număr de dușmani, ce-i avem? Cine dela conducerea oștirea, ar crede, că aceștia ar fi capabili de un sacrificiu atât de sfânt, acel al jertfiri pentru țară, acești

„— Pribegi aduși de vânt...“ pe pământul de care nu-i leagă nimic, de cât posibilitatea îmbogățirii ușoare și cea de a duce o viață de paraziți pe spinărea națiunii române „generoase“? ...Că mâine, când tunurile vor mugi din nou și zările se vor înroși, la răsărit, apus și înzăzări... singur brațul și pieptul țărănului român va sta neclintit la datorie, înfruntând vijelia, cu disprețul dela Oituz și Mărășești.

În armată sunt netrebnci. Răsfirați pe întregul întins, dela Nistru, Dunăre și Maramureș, duc cu ei sămânța dezordinei, exploatarea nemulțumirilor țărănilor, strecurând zi de zi, în sufletul lor, venitul răsvrătirii contra așa zisei „ciocolmi românești“. Ei sunt aceia cari duc o luptă surdă, contra preoțimii, la sate, căci î-și dau bine seama, că armata și preoțimea sunt două bariere puternice, ce se opun planului lor, de a provoca ruina tuturor statelor creștine.

Și presupunând, că-i vom mai menține printre noi, într'un eventual războiu, îi vom vedea fugind dela datorie, trădând situația noastră inamicului, complotând îndărătul frontului, agitând muncitorimea, pe care o îmbată cu mirajul socializării, vom fi mai departe martori la dezastre cauzate tot de ei prin aruncarea de poduri în aer, explozii etc.

Pentru a feri țara de toate aceste calamități — se impune de urgență luarea de măsuri de protecție a elementului românesc — singurul pe care contăm — și măsuri speciale pentru siguranța țării.

1. Renunțând la strămoșeasca ospitalitate cerem, ca pe viitor, frontierele țării să fie astfel păzite, ca nimeni din cei nechemați să nu se

mai poată introduce în mod fraudulos (Competința Ministerului Apărării Naționale și a Internele).

2. Eliminarea tuturor indezirabililor, indiferent de rasă și religie, întrăi în țară după 1918. Se poate face, instituind Comisiuni pe județe, cu cercetarea acestora, în cari să fie alături de autoritățile în drept, cei mai corecți fii ai țării. Numai astfel de comisiuni ar obține încrederea masselor, în munca de-a revizui situația fiecărui „cetățean” și actele pe baza cărora au obținut sutele de mii cetățenia română. Iar acei, cari vor fi dovediți ca neavând nici un titlu de drept de a rămânea în țară — de cât cel mult însușirea de parazit — vor trebui (conduși) alungați peste frontiere, fără nici o considerațiune.

Eventualele proteste ale acelor cari au obiceiul să fulgere în numele „umanitarismului” — nu trebuie să sperie pe nimeni.

3. Autoritățile noastre vor avea datoria să informeze străinătatea asupra măsurii luate, prin date statistice, cu privire la *numărul* exagerat al indezirabililor, la „*ocupatia*” ce-au avut-o la noi, la *crimele* și *comploturile* ce-au fost urzite de ei și *motivele* dictate de situația geografică a României.

Și pentru ca acele popoare, care se vor ridica în contra măsurii, săi poată face dovada „umanitarismului” lor și a „barbariei” noastre — să fie invitate ca să primească anumite procente din surplusul românesc, tocmai din considerațiunile pe cari le vor invoca contra noastră.

Putem afirma cu siguranță, că Serbia, Ungaria, Germania și Anglia, în acest caz preferă alt atribut de cât acel de „stat umanitar”.

Și tot în legătură cu simțul nostru umanitar, dovedit cu prisosință până acum — ce merite ne-am câștigat în fața străinătății pentru, că ne sacrificăm ocrotindu-i la noi? Presa care-i sprijinește, atât la noi cât și în străinătate, este aceiaș: ostilă azi a tot ce e românesc și ostilă va fi și mâne. Motivul e unul singur: România este țara care stă în calea realizării planului lor universal, și ca atare ori cum i-am griji tot „barbari”, vom rămâne, și lupta pentru a ne distruge nu o vor înceta.

4. Propagandă puternică la țară, cu caracter naționalist, pentru a contra-balansa acțiunea subversivă și ocultă a acestora. Invățătorimea și proșimea în primul rând are datoria să lumineze țaranii despre di-

versele mișcări și ce se ascunde în dosul fiecăreia. Și în special asupra mișcării „comuniste” care nu tinde la altceva de cât la dezagregarea statelor creștine, prin distrugerea religiei.

Studentimea română dela toate Universitățile însuflețită de a ridica țărănimea română la o treaptă mai superioară de cultură, decât cea de azi — de mult cutreeră satele înființând biblioteci populare și ținând conferințe cu subiecte luate din domeniul *istoriei* naționale, *cooperativei*, *economiei*, *medicinii* și *dreptului*.

Dar despre toată această muncă — ce o depun studenții, cari nu numai în timpul vacanței, ci și în Duminicile și sărbătorile de peste an, își lasă studiul și se respiră prin sate, unde sunt așteptați cu bucurie de săteni — ziarele românești nu amintesc nimic, afară de puține excepții.

5. Pentru ca țaranul nostru, după jertfa ce a adus-o în războiul trecut — să mai răspundă și la viitoarea chemare a țării, când dușmanii ne vor amenința, este o datorie de conștiință națională a conducătorilor ca să termine împroprietărirea țaranilor, să-i facă stăpâni pe glia ce au stropit-o cu sângele lor. Orice întârziere inutilă, orice nedreptate făcută se va răsbuna amar.

Aproape în cele mai multe locuri țaranii au fost puși în posesiunea pământului, dar nu împroprietăriți, ci în condiția de arendași. Situația aceasta prelungindu-se mereu, le produce multe nemulțumiri, cari sunt exploatate de orice dușman. Anume interesați le spun, că nu vor căpăta pământ în veci și ceeace li s'a dat a fost numai de teama revoluției și pentru ca să-i liniștească, dar dacă mișcarea bolșevică va fi înfrântă domnii au să-i alunge iar de pe pământurile lor. Această nemulțumire și îndoială numai bine nu poate aduce țării, mai ales, că o bună parte din această cauză nici nu-și muncesc pământul așa cum l-ar munci atunci când s'ar ști proprietar definitiv al lotului primit. Avem deci două categorii de nemulțumiți: pe deoparte proprietari, azi expropriați, pe de altă parte țaranii cari nu și-au primit parcela lor ingherește măsurată. Pe lângă pământ, țaranii cer și păduri comunale, unde nu au. A le da numai pământ, acolo unde au lipsă și de pădure și ar fi posibilitatea să li se dea, însemnează a menține nemulțumirea.

Eventualul războiu trebuie să ne afle cu situația țaranilor aranjată definitiv. Interesul egoist al unor proprietari, cari cu orice preț vreau să-și salveze latifundiile, trebuie să se frângă în fața acestei necesități legitime.

6. Față de zilnicele amenințări bolșevice, toată atenția și munca conducătorilor trebuie să se desvolte pentru dotarea oastei cu armamentul modern necesar.

Ziarele românești — indiferent de coloritul lor politic — au datoria să susțină o campanie favorabilă armatei, singurul sprijin al poporului român, aruncat de destin într'o mare de dușmani.

Imi țin de datorie a recunoaște exemplul cu care precurge celorlalte, ziarul „Universul”, care înțelege multiplele nevoi ale neamului și luptă îmbărbătând și trezind la conștiință națională pe acei cari în primul rând ar trebui s'o aibă.

Părerile convinșilor „umanitariști” din strada Sărindar, cu privire la apărarea națională, nu ne privesc câtuși de puțin. Interese cu totul opuse, deosebirile de neam, lege și sânge dintre noi și ei, ne fac ca în România să nu le acordăm cinstea de a crede șirelor de sirena.

... Sunt și pentru ei alte tărâmurii mai „fericite”, unde s'ar bucura de mai mare cinste și nu ne putem închipui, de ce se „jertfesc” într'o țară „nerecunoscătoare” ca cea a noastră...

Militarismului românesc dacă vor avea nerușinarea să ni-l arunce, li vom opune militarismul țarist deghizat al conducătorilor vremelnici ai Rusiei roșii din zilele noastre. Dacă Franței nu i-se poate aduce acuza, că ar urmări visurile lui Napoleon, prin sacrificiile ce le face pentru oștire, cu atât mai puțin României i s'ar putea aduce o astfel de acuza, cu toate că Germanii nu se dedau cel puțin pe față la amenințări războinice de felul lui Frunză etc.

Deci grija conducătorilor țării — ori cine ar fi ei — trebuie mereu să fie îndreptată asupra acestor probleme, ce se impun ca cele mai urgente și mai imperioase: *eliminarea indezirabililor*, *soluționarea fără zăbavă a chestiei țărănești* și *dotarea oștirii ca să poată face față oricărei eventualități*.

ION I. HĂRDUȚIU.

Pentru dl Ministru de Finanțe

Machinațiunile finanței internaționale, condusă din umbră de francmasoni, cari ținesc a împiedica pretutindeni consolidarea păcii spre a pescui în apă tulbure, aceste machinațiuni nu trebuie să ne scape din vedere dacă voim să pătrundem cauzele adânci și ascunse pentru care valuta noastră nu se ridică.

Am crezut și cu drept cuvânt: că după ce ne vom consolida datoriile externe și s'au consolidat 95%, leul se va ridica; am crezut, că după ce se va începe a se plăti datoriile statului înlăuntru și plata a început, leul se va ridica; am crezut, că după ce se va întocmi un buget regulat, care s'a întocmit și dă excedente, leul se va ridica; am crezut, că sporind producția prin muncă liniștită în lăuntru și se muncește în agricultură și industrie, leul se va ridica; am crezut, că oprind inflațiunea ceia ce s'a făcut, leul se va ridica.

Iată atâtea puncte de program financiar executate, menite să ridice valuta noastră, și totuși leul nu se ridică. De ce?

De sigur că v-ați întrebat, dle ministru de finanțe, cu necazul pe care îl simțim cu toții, ca români de baștină, muncitori și contribuabili, și răspunsul îl veți fi aflat de mult; dar nu aveți curajul să-l destăinuți marelui public. Vă ușurăm noi sarcina, îl desvăluim noi spunând în auzul tuturor:

Adevărata cauză, pentru care leul nu se ridică, este *dușmănia finanței internaționale jidovești contra României*. De ce?

Pentru că jidovimea internațională, deținătoarea aurului extorcat din muncă și suferințele popoarelor creștine, înțelege, simte, prevede că România Mare, țară ferbinte dorită de Sionismul adevărat nu cel hipocrit-oficial, nu se va lăsa în ruptul capului să ajungă sub puterea semită așa cum a decăzut Rusia. Înțelege această forță ocultă, cu punga plină, că în sufletul poporului nostru crește năpraznic puterea de reacțiune contra cutropirii jidovești; înțelege că o mare parte din conducătorii acestui popor se deșteaptă la lumina pericolului jidovesc cu hotărârea de a-l stăvili pe cale legislativă și administrativă; și de aici ura lor contra noastră manifestată prin „anumita presă” înțreținută de finanța de peste hotare, ura lor alimentată prin broșuri de propagandă în străinătate, scrise de jidani ce își arogă calitatea de cetățeni români; de aici hotărârea lor

să împiedice consolidarea financiară a României, întrebuițând toate mijloacele perfide de a ne discredita prin menținerea valorii leului la o cotă, ce înseamnă o deriziune față de forța economică reală a României întregite.

Acesta este adevărul, dle ministru de finanțe; și ca să înțelegeți mai bine cum lucrează finanța jidovească internațională ascunsă în sanctuarele impenetrabile ale francmasoneriei semite și servită de jidoviți cu nume mondial, cum este Lloyd George, reproducem următoarea corespondență din Roma trimeasă unui jurnal german, așa cum e publicată în revista „Weltkampf” din 15 Maiu 1925 pag. 462—63. Vă invit să meditați asupra următorului cuprins:

„Lojele francmasonice constituie o uniune internațională. Puterea solidarității internaționale o va simți în curând „ducele” Mussolini. Se pare că prin scăderea lirei italiene la bursă în ultimul timp lojile francmasonice au început să-și manifeste activitatea contra fascismului sdruncinat în echilibrul său. Maeștrii lojelor pot să lucreze în diferite moduri. Trebuie pus în legătură cu lupta lojelor contra lui Mussolini faptul că Lloyd George, care este personalitatea conducătoare a francmasoneriei engleze, a pus într'un mod atât de incisiv în marile jurnale mondiale chestiunea ca Italia să plătească Marei Britanii sumele împrumutate.

Când Italia a propus la Paris ca stingerea datoriilor ei să se facă în acelaș mod ca și până acum, Lloyd George a spus că aceasta este o „operație de îmbogățire a unor gentlemen-i dubioși”. Lloyd George este atât de autoritar, mulțumită legăturilor lui cu financiarul american (jidani), încât orice bărbat de stat trebuie să țină seamă de acest factor ca de o forță politică de primul rând. În orice caz cursul lirei italiene nu s'a ridicat, când Lloyd George în ultimele lui articole a pus întrebarea: „Domnule Mussolini, în loc să vă laudați atât cu succesele dv. vă rog să ne spuneți când aveți de gând să plătiți datoriile Italiei către Anglia?”

Nu de mult s'a răspândit la bursele din Londra, Paris, Berlin și New-York vestea că Mussolini ar fi fost asasinat. Pentru o zi două valoarea lirei a scăzut cu un sfert. Aici a lucrat cu siguranță mâna ocultă a francmasoneriei.”

AUDAX

„Anumita presă”

De curând a apărut în București, la tipografia „Steaua Țării” strada Vasile Lascăr No. 40 bis, și de vânzare la librăria Stănculescu de pe bulevard sub palatul Eforiei, cartea intitulată „Anumita Presă” de Arhibald.

Numele autorului este cunoscut din opera ce poartă numele „Porcii”. Noua publicație nu se poate rezuma într'o recenzie; trebuie citită; iar în lucrări de propagandă contra jidanilor trebuie mereu citată.

Trebuie citită pentru că este scrisă, nu de un tânăr înflăcărat pentru câteva semestre universitare de vr'un dascăl academic, ci pentru că isvoarăște dintr'un suflet care de mult s'a copt prin experiența vieții, care a adunat prin observații proprii și suferințe un enorm material prețios la fărîrea armelor contra jidanilor, și care știe să expună în ale lui „note de om necăjit”, cu așa talent, pătrundere și spirit caustic toate durerile ce ne a pricinuit neamul lui Iuda, încât a încerca să faci o recenzie înseamnă a pierde timpul fără folos.

Cine o citește și poartă un condeiu are datoria să o citeze, să comunice și altora cel puțin în scurte fragmente, așa cum în minimă măsură facem noi din lipsă de spațiu, bucăți de adevăr desvăluit în toată goliciunea lui, concluzii ce trebuie să îngrijoreze și să scuture din indiferență pe orice român de baștină, ce se mândrește a fi un intelectual.

Arhibald dovedind că intelectualul prin inconștiența ori egoismul lui contribuie în mod vinovat la înălțarea puterii jidovești prin aservirea noastră, face următoarea constatare, pe care o împărtășim cititorilor noștri cu speranța că îi vor citi cartea și vor face ca și alții să o mai citească:

„Să se știe, dar — și cu constatarea aceasta încheiem — să se știe că robul înhăma' la carul de triumfal jidanului, este românul, ce-l care își zice intelectual, și că pe 'el se sprijină toată puterea dușmanului permanent, dușman căruia cartea sfântă îi propovăduiește: Tol comerțul cu speculă și câștig trebuie să fie în mâna noastră. El constituie dreptul nostru prin naștere”.

Înțelege ce te așteaptă dacă nu te miști, dle cetățean autohton?

Bogdan Petriceicu Hașdeu

În a doua jumătate a secolului trecut a trăit și a scris în mica Românie un bărbat, de origine basarabean, despre care se poate spune, că până acum a rămas reprezentantul cel mai strălucit al intelectualității românești, după Dimitrie Cantemir. Învățații noștri de astăzi, ajunși la maturitatea științifică, l'au cunoscut în tinerețea lor, ca studenți ai lui la facultatea de litere din București: se numea *Bogdan Petriceicu Hașdeu*.

Spre deosebire de academicienii români din zilele noastre, „nemuritorul Hașdeu” a avut și timpul printre picături să se ocupe cu chestiunea evreiască, dar mai ales a avut curajul moral să spună contemporanilor și posterității ce crede el despre această spinoasă problemă.

La 1866 în România mică mai clar și mai pătrunzător, decât o văd la 1924 toți oamenii noștri politici; o vedea atât de limpede, pentru că judeca nu după impresii sau oportunitate, ci dând la o parte elementele subiective de apreciere, mergea să o studieze din adâncul isvoarelor autentice, trăgând concluzii care trebuie să pună pe gânduri pe orice om politic.

Reproducem următoarea pagină din conferința lui Hașdeu ținută la 1866 intitulată *Talmudul*.

XXVI

„Ascultați talmudul:

„Când întâlnești în cale-ți un creștin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuși a te emancipa; din dată însă, ce va sosi ora, ca ovreii să fie ei mai tari, atunci să nu mai suferi pe creștini între voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguțători, nici ca pe drumășii...”

(Hilchot Akkum; cap. 10, 5, etc.)

„Un alt pasagiu, tot din Talmud, exprimă această învățătură sub o formă atât de elegantă, încât însăș perfidia devine poetică:

„Silește-te a fi ca pragul ușei, ce toată lumea îl calcă sub picioare, dar carele rămâne la locul său chiar după căderea întregului edificiu”.

(S. Levy)

„Așa dar, Talmudul prevede pentru jidani două căi de purtare în privința noastră:

Dacă sunteți mai puternici decât creștinii, *exterminați-i*;

Dacă sunteți mai slabi decât creștinii, *lingușiți-i*;

„Însă, un om mai slab decât mine, pentru că să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebuie mai întâiu să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

„Acuma, înțelegeți oare ce vrea să zică a acorda jidanilor drepturile așa numite politice?”

Cum știe jidanul să-și schimbe numele

Nu vom arăta pentru ce își schimbă jidanul numele; toată lumea o știe: ca să-și renege naționalitatea numai față de goimi pe cari îi înșală mai ușor; ca să scape mai lesne de urmăriri judiciare când a intrat în coliziune cu codul penal; ca să poată începe o nouă întreprindere comercială după ce sub numele cel vechiu a dat faliment cu îmbogățire sigură pentru el: atâtea și atâtea motive pe care creștinul le descoperă numai după ce a suferit de pe urma schimbării numelui. Și totuși nu luăm nici o măsură!

Deși „Monitorul Oficial” este plin de asemenea metamorfoze nominale, în cât noi românii de baștină suntem nevoiți să asistăm la năpădirea prin fraudă a elementului semit înasimilabil în sânul familiei noastre naționale, totuși credem de cuviință a da două exemple de schimbare a numelui, din care rezultă intenția jidanului de a se ridica mai sus prin numele cel nou însușit și de a face să se piardă cu desăvârșire urma numelui celui vechiu.

Un jidan cu numele *Braunstein*, găsinde că ar fi prea banal să-și traducă numele în românește și din cuvintele obținute să scoată o compoziție ca *Branîșteanu*, *Negreanu*, *Albeanu*, *Verdeanu* etc., și voind să se impună celor cari nu vor mai cunoaște transformarea, a cerut Ministerului de Justiție ca din *Braunstein*, făcând traducerea în franțuzește să se numească *Roquebrune*. Sună mai nobil!

Acest jidan ceva mai târziu va face un nou pas spre inobilarea numelui și pe cartea de vizită va mai adăuga un *de*, se va numi dl *de Roquebrune*, luându-și aere de nobil francez cu strămoși în cruciade, când el în realitate nu este la origină de cât un *borfaș galițian*, așa

cum se văd atâtea mișunând proaspeți pe străzile Clujului sub regimul de nepăsare al administrației românești.

Un alt nume purtat de un jidan, care prin merite incontestabile de scriitor a atras atenția criticii de peste granițe. Este vorba de evreul *Max Nordau*. Știi cum se numea, iubite cititor? Tatăl său pripășit în Budapesta se chema *Sudfeld*. Și acum te rog analizează transformarea fonetică. Din *Sudfeld* = câmp de sud, a făcut *Nordau* luând un cuvânt străvechiu germanic și alipindu-l la substantivul *Nord* ca să iasă tocmai opusul vechiului nume, ca să iasă *Nordau* = liveade de nord. Prin această strămutare a punctelor cardinale și înlocuirea banalului *Feld* cu poeticul *Au(e)* a plăsmuit numele *Nordau*, care sună distins și în acelaș timp șterge cu desăvârșire urma acelei căi de investigație care poate duce pe bietul arian la sorgintea înșelătoriei semite.

Cuvinte de memorat

Din pledoaria dlui A. C. Cuza

„Sunt două mari interese cari fac o țară să se miște: ordinea în stat și statul de ordine. Dar dl procuror general m'ar putea întreba: Vorbim de ordine, d-v.? Da, vorbim de ordine, noi, pentru că desordinea a intrat în spiritul conducătorilor țării. Societatea nu se întemeiază pe legalitate, ci pe drept; dacă spiritul de legalitate vă cerea să mutați procesul dela Iași la Focșani, aceasta a însemnat că s'a jignit prestigiul magistraturii, iar de aci la T. Severin, în urma amânării telefonice a procesului din Focșani. Dreptul vă obliga să nu-l faceți. Jurații nu judecă după lege, nu prin aplicarea strictă a legilor, ci pe onoarea și conștiința lor, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, adică judecă faptele în legătura lor cu împrejurările...”

„Vedeți dar că nu e un proces incidental, ci un proces istoric și național. Aici va trebui să reîncepem opera de recucerirea nației românești. Eu ca mâine dispar, voi rămâneți și în voi sufletul meu.

Veți voi să aveți o Românie liberă și frumoasă o veți avea. Aici e activitatea mea de 40 ani și atrag atenția de aci întregii țări, ca să vadă primejdia ce ne amenință ca evreii să ne conducă țara într'o zi”.

Spicuri

Mozaismul Adventiștilor

Se pare de necrezut, că ar putea să existe secte religioase „creștine” potrivnice Statului. Și totuși este o realitate

„Mâna ocultă străbate nerușinată și în sanctuarul creștin. Alege oameni cu aptitudini de apostolat sugestiv, și îi aservește interesele mozaismului.

Adventiștii sunt o sectă înființată de *William Miller* la 1831 în America, cred în a doua venire a Domnului Isus pentru a stăpâni 1000 de ani cu aleșii săi. Data venirii (adventus) a fost fixată de Miller la 14 Aprilie 1844, însă a dat greș, la fel data de 1847, când Miller († 1849), pentru mai mare siguranță a fixat anul venirii 2000.

Până aci nu am avea nimic de zis, fiindcă adevărul doctrinei se vede zguduit în clipita greșului dela 14 Aprilie 1844. Inșă ceace ne atinge este *anarhismul necreștin* al Adventiștilor, în nuanța pronunțat *mozaicd*. Anume ei cer 1) *Desființarea armatei*, și 2) sărbătorirea *Sâmbetei* în locul Duminecii.

Ziarul bucureștean „*Crucea*” din 1 Martie a. c. face o bună caracteristică a acestor tendinți de *mozaism destructiv*, când constată: „Misionarii” adventiști prin învățătura lor de a serba Sâmbăta în loc de Duminecă, nu urmăresc altceva, decât o *apropiere de legea mozaicd* Negreșit, sărbătorirea obligatorie a Duminecii stânjește mult interesele *evreești*, ei fiind siliți să serbeze legal ziua Duminecii în afară de Sâmbăta, ziua lor de praznic

Prin învățătura ce misionarii dau adventiștilor de a nu lupta în războaie *pentru neam și țară*, aceștia țintesc desființarea armatei, adică a forței prin care poporul își manifestă dreptul la viață, respectul și unitatea lui. Urmărind desființarea armatei, adventiștii... devin *dușmani ai Statului*, în care trăesc și slujes: interesele *altor neamuri*, cari nevoind ca lovitura să vie direct dela ei, susțin cu ban' adventismul... ca prin slăbirea sentimentelor noastre *creștinești și naționale* să năibă teren pregătit, pentru ca în urmă să ne covârșescă; și desființeze”

Orice om cu scaun la cap și cu inimă de român va vedea în secta adventistă un agent periculos al mozaismului hrăpăreț. Cursul nostru etnic trebuie să ne dicteze măsurile efective de *reprimarea sectelor periculoase Statului*. Căci ea este *frontul unic* național și creștin împotriva curentelor stăine și necreștine, sau mai precis spus este *armonia frățească* între bisericile naționale!!!... De încheiere o mică întrebare: Cum de înaltul minister al Cultelor tace?

O tempora, o mores!

„Invierea” creștinilor și „Pessahul” jidanilor la Cluj... ce deosebire între aceste două! Ce distanțe amețitoare!... „Invierea” este crezul de Paști creștinesc și românesc. „Pessahul” este Paștele jidanilor.

... Sunt două tabere cu două steaguri. Pe tabăra creștină stă triumfătoare flamura albă de biruință alui Hristos cel învățat. Pe tabăra jidovească flutură steagul cu două bande albastre pe un câmp alb, provăzut la mijloc cu Mogen Dovid, adică două treiunghiuri strălătiate

... La Cluj cele două lumi a făt de deosebite în calități și virtuți au și organe de publicitate.

Creștinii mai săraci și așa mai asemănați blândului Isus, care la fel a fost sărac, nu pot să scoată un ziar cotidian, ci ies la lumină prin revista bilunară „*Infrățirea românească*”.

În coloanele acestui organ și național și creștin se resimte fiorul cald al bucuriei de Paști. Cu pași primăvărateci se desprinde nădejdea de pe buzele credincioase învierii sfinte și încearcă să umple de putere și bucurie sufletele oropsite. Credința cucernică trezește la viață inimile însângerate ale românilor străini și depozedați în propria lor țară Lanțurile urgisite le simțim căzând de pe brațele noastre încătușate. Ni se pare pentru un moment, că am urcat calvarul suferințelor neamului până la culme și am golit paharul durerilor până'n fund iar pe cerul înroșit de suspinele noastre întrezărim raza salvatoare, „dăra luminoasă proiectată asupra viitorului acestui neam” robit de puhoiul străin și asfixiat.

Ce mângâiere pentru tot neamul românesc! Doar cu preț de sânge a creiat acest popor granițe pe vecie țării întregite dela Nistru până la Tisa! Ce bucurie pentru tot sufletul românesc! Doar este o rușine, ca în țara proprie să nu fii tu stăpân, ci străinul să stăpânească, iar tu român să porți jugul robiei crunte!

... Inșă, durere, accentele noastre de bucurie candidă sunt tăiate nemilos de foarfe: a ruginii a potentăților. Un ordin de sus, lipsit de motivarea legitimă și „România întregită” este înmormântată...

Treci scumpa noastră soață de suferință pragul mormântului rece, iar marilor și intunecașilor pontifi, cari și-au stins candela creștină a sufletului tău românesc, păstrează-le neștearsă amintire! Idealul tău sacru trăiește pe deasupra ordinelor ministeriale în sanctuarele sufletelor noastre:

...*Pessahul* ală în luptătorii de sub steagul izraelit accente ascuțite. Jidanii stăpânitori în țara noastră, au ziar cotidian politic intitulat „*Noul orient*” (Uj Kelet). Aci se scrie despre Pessah. Citind aflăm o admirație excesivă pîntra „tămeritatea” credinței sufletului jidovesc”, care mii de ani deardândul și-a păstrat tăria necăintită în idealul cuvintelor de paști „azi suntem slugi, dar la anul *vom fi oameni liberi*”. Acest crez de dominațiune universală a animat pe jidanii din Germania și au rostit aceste cuvinte, —

obiceinute la ceremonialul paștilor, când se ridică paharul cu vin și salată amară, — deși „pe fruntea lor străluciau picuri de sudoarea morții în conștiință, că *hoardele cruciate* (keresztés hordái) ale nobilului *Gottfried de Bouillon* stau înaintea lui Getto”. A'elaș cuvânt de credință mesianistă l-au rostit și jidanii (maranii) din Spania, „și cu spaimă au privit în laturi, nu cumva se află prin apropiere vr'un spion al sfintei *inchiziții*, ca să-i târască la noarța groaznică a camerelor de torturi”.

Autorul articolului, care de fel este jidan, însă ideile și-le propagă în limba ungurească, cade în extaz și exclamă: „Omul *parcă se uimește* văzând tenacitatea oarbă a credinței sufletului jidovesc. Fără rude, fără prieteni, în mijlocul unei lumi dușmane, și totuși a crede cu toată tăria, că „La anul”. De o mic de ori nu s'a împlinit, și a o mie și una oră a rostit din nou cu încrederea oarbă a credinței divine: „La anul...” De unde au luat această credință îngrozitor de sigură, care și decât credința a fost mai mult?...

Și ca o fulgerare ce nu surprinde, căci noi creștinii o cunoaștem scriitorul acestor jidănești chiuituri, erupe în mod vulcanic: „Eu cred, că de data aceasta noi jidanii toți suntem *revoluționari* (lazadók)

Cotidianul „*Noul Orient*” are și o revistă săptămânală ilustrată, numită „*Pământul*” (A föld). Ei bine! Ce credeți că ne aduce aceasta de mângâere în n-rul de Paști? O sfidare la adresa întregii *culturi creștine*, profesate până azi pe la universitățile europene.

Autorul articolului „*Cultură orientală, or cultură apuseană*”, dl *Giszkalay Iános*, în legătură cu deschiderea universității din Ierusalim, scrie: „Misiunea istorică a universității jidovești nu va fi ca să răspândească în Orient cultura europeană, misiunea sfântă a universității noastre este, ca să ne putem refugia din cultura europeană înapoi la cultura noastră proprie *Pe pământul nostru*, la universitatea noastră nu poțim din cultura europeană. *Destul* ne-a fost din ea în decursul alor 2000 de ani! *Destul* din acea cultură, care a ridicat bazinele strălucite, dar tot atunci a tamponat între pereții lui *Getto* milioanele de oameni, din acea cultură, al cărei *lustru subțire, mincinos* trebuia numai să-l zgării ușor de pe oameni și numai decât se vedea *bestia sălbatică*, însetată de sânge, p stăitoare cu foc și sabie”... Și continuă vajniul pansemit, și ajunge la concluzia, că lustrul culturii creștine europene este pură tehnică lipsită de suflet, iar cultura cea adevărată are să vină pentru Europa sălbatică dela Sionul, și universitatea jidanilor.

...Așa vorbește jidanul în țara Românească! Te Român nu-ți este permis să spui acelaș cuvânt: „*Pe pământul nostru* nu poțim din cultură, comerțul, industria, finanța etc. jidovească”, pentrucă este vai și amar de steaua ta, imediat te pomenești cu ordine de suspensiune și ești dat pe mâna justiției militare, în numele libertății, egali-

tăji, un anitarismului și civilizației atât de mult trâmbițate de „anumita presă“.

...Ori credeți, că pentru aceste accente de sfidare a tot ce e creștinesc și românesc, a picat un fir de păr de pe capul ori din barba celor dela cotidianul jidovesc?! Nu N'am văzut nici un ordin de suspendarea apariției.

Dacă și Acțiunea Românească ar urma idealul culturii jidovești atot stăpânitoare, sub protecția mărețului Moghen Dovid, de sigur și revista „România Întregită“ ar apare liniștită, ba poate am avea și un cotidian la

Cluj sub acest titlu. Ba mai mult, poate am avea pline buzunarele de bilete în alb dela Siguranța „românească“ pentru trecerea refugiaților evrei din Ucraina în Basarabia!

Ce bine ar fi!... Inșă suntem români, inima ni-se strânge și pe buzele fripte de furie ni-se îmbulzesc cuvintele tragicomice ale maestrului *Tanase*, în momentul de lugubră, gravă și justă revoltă: „Până când...?“.

.. O tempora, o mores!

TIME

INFORMAȚIUNI

ACHITAREA LUI CORNELIU ZELEA CODREANU. Am primit vestea achitării lui Corneliu Zelea Codreanu, veste pe care în inima noastră o știam că este și nu poate fi decât cea bună, chiar înaintea judecării procesului, după ce revista era încheiată.

Despre manifestația măreață de demnitate națională și entuziasm, cititorii noștri au luat cunoștință desigur din ziarul „Universul“, singurul, care a informat obiectiv publicul.

Mai pe larg va cuprinde descrierile procesului foaia părintelui Moșă din Orăștie, „Libertatea“ așa că sfătuim pe cititorii noștri să caute aș procura acest număr neapărat.

S'au luat și note stenografice ari se vor publica în curând într-o broșură.

ULTIMUL CUVÂNT AL JURĂȚILOR SEVERINENI. Cu prilejul manifestației făcute după eliberarea lui Corneliu Zelea Codreanu primul juraț a cetit această declarație:

Îmi numele colegilor mei jurați de azi viu și eu a vă spune ceva și iață ce:

Formula juridică față de verdictul pe care îl dau jurații este scris: cu majoritate de voturi. Eu sunt delegat în numele tuturor a vă spune că noi cu toți am dat verdictul de achitare cu unanimitate — fără a fi vreo discuție între noi. — Totodată le urăm la toți în frunte cu Intelectualii Dlor să trăiască să aducă la bun sfârșit opera ce voesc a înfăptui și pentru care azi au fost aduși înaintea noastră.

Trăiască Studentimea Română, fala țării noastre, Trăiască Conducătorii ei.

LA SGURITA. Unde s'a palmuit un mare luptător naționalist al Basarabiei, nu se pedepsesc ticăloșii

cari pentru arginți dau drumul jidanilor să intre în țară.

Este de obște cunoscut, în afară poate de autorități, că punctul Zgurița pe Nistru lângă Soroca, unde s'a întâmplat agresiunea regretabilă contra d. Pan Halipa este o poartă prin care mii de jidani de peste Nistru invadează în țară și își procură acte de liberă petrecere sau de cetățenie.

Întrebăm Ministerul de interne dacă autoritățile din Zgurița iau măsurile necesare pentru stăvilirea invaziei evreiești. Noi însă știm altfel și vom reveni.

CINE NE BÂRFEȘTE ÎN STREINĂTATE. La Paris apare o revistă intitulată „La Roumanie économique et financière“ unde un jidan, inspirat de ziarul jidovit „Dimineața“ a scris așa sfrontate neadevăruri și calomnii la adresa țării noastre, în cât singurul jurnal cotidian, care are curajul să mai arate din când în când sub formă destul de diplomatică toate ticăloșiile zilnice ale jidanilor față de România, ziarul „Universul“ din 7 Mai 1925, consacră 3 coloane pe prima pagină acestei chestiuni. Pamfletul semit, numit „Neamul evreiesc“ se aruncă cu atâta furie și habotnică ură în contra celui mai independent și popular ziar din țară, în cât conducerea Universului spune următoarele dacă ar fi să răspundă pe acelaș ton: „ar trebui să îndemnăm pe toți locuitorii României să nu mai calce într'o singură prăvălie evreiască, să nu mai cumpere nici un ac de la evrei, să boicoteze publicațiile și întreprinderile conduse de evrei și să răspundă cu ostilitate așa cum fac cei dela „Neamul evreiesc“.

Constatăm cu regret cu „Universul“ nu a ajuns încă la convingerea că față de jidani măsurile enunțate trebuie imediat puse în practică.

Sperăm însă că, având în vedere sentimentele de crescândă ostilitate semită, dovedită la fiecare pas față de tot ce este românesc, în curând ziarul „Universul“ va părăsi politica menajamentelor inutile și va propovădui, fără rezervă, boicotarea jidanilor pe toată linia. Din acel moment „Universul“ va fi „vocea vie“ a întregii suflări românești. Li urăm această înălțare în cel mai scurt timp.

*

FENTRU BUNUL MERS AL CULTURII: La adresa semnată de 500 studenți, către cei șase profesori demisionați, dela facultatea juridică din Iași, ca să revie asupra demisiilor, profesorii au răspuns prin următoarea adresă:

Domnilor studenți,

Răspundem inimosului apel ce ni-l adresați și pe care-l considerăm cu o dovadă de strânsă solidaritate între profesori și studenți și ca cea mai sigură chizășie de disciplină școlară, căci, după cum ați înțeles demisiunea noastră nu a fost dictată decât de interesele învățământului, întrucât ca a fost ultimul mijloc, care ne mai rămânea după ce epuizasem toate celelalte pentru a protesta contra situației de inferioritate ce se creiase facultății noastre prin împiedicarea activității sale. Recurgând la acest mijloc, mărturisim că nu ne-am așteptat și nu ne putem aștepta ca el să aibă drept consecință desorganizarea școlii, căreia îi închinaseam munca noastră. Căci oricare ar fi fost împrejurările în care demisia noastră s'a produs, ne socoteam în drept să credem că scopul pe care-l urmăream nu va fi nesocotit.

Suntem — întrucât ne privește — gata să facem demersul care ni-l cereți, dar bineînțeles fără nici un sacrificiu de demnitate.

Vă autorizăm deci să declarați la locul competent, că consimțim, ca demisia noastră să fie considerată ca neavenită, sub îndoita condițiune ca neavenită să fie, în întregimea ei și deciziunea ministerială, prin care demisiunea noastră a fost primită și ca facultatea juridică să-și poată relua imediat activitatea.

(ss.) *Matei Cantacuzino, A. C. Cuza, I. Leatris, Eug. Heroveanu, P. Dragomirescu, Fl. Sion.*